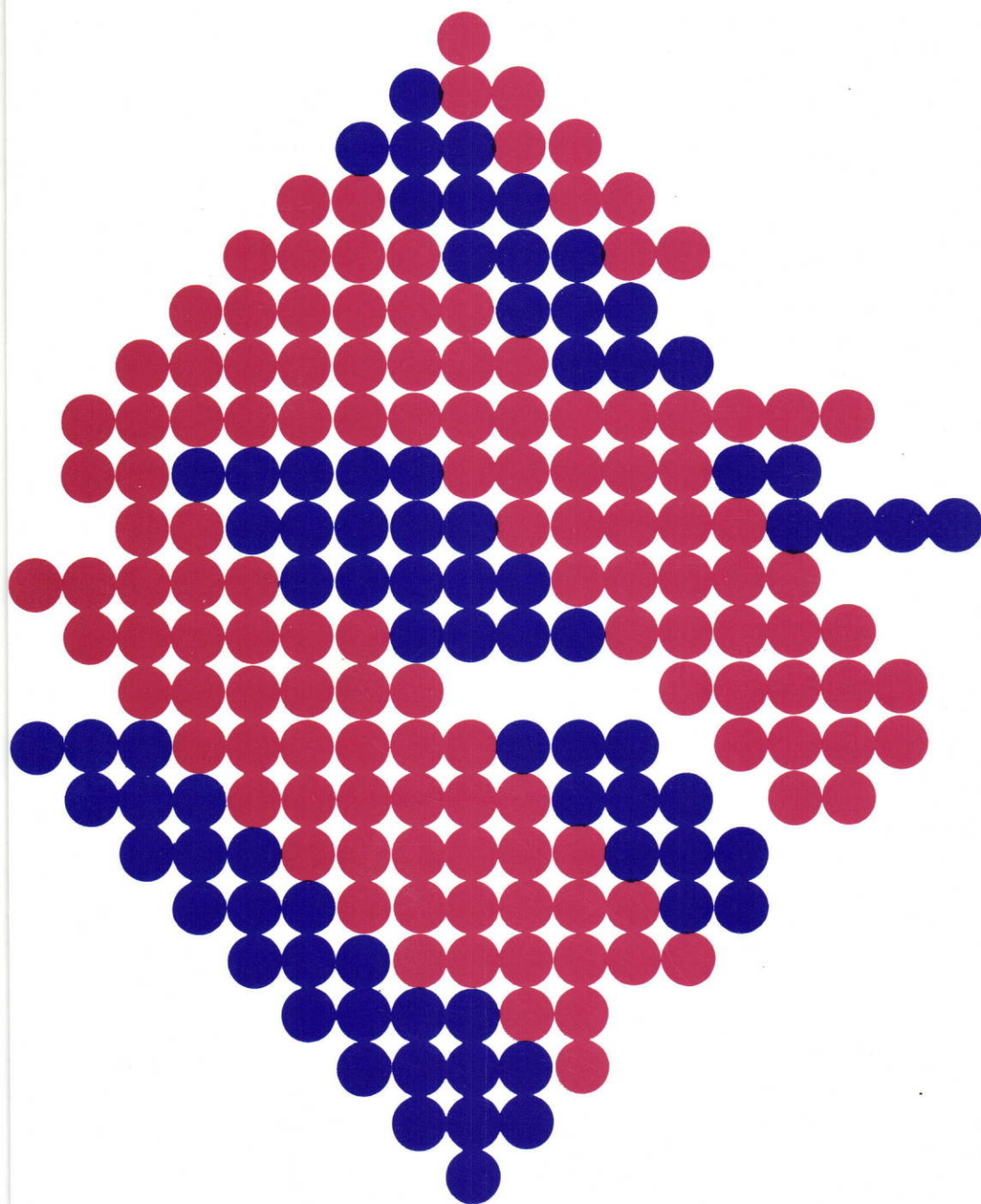

eertijds

22^e jaargang nr. 1 - juni 1990

EERTIJD

22ste jaargang - nr. 1 - juni 1990

verschijnt tweemaal per jaar
een uitgave van de oud-leerlingenbond
van de oude en moderne humaniora

Klein Seminarie, Zuidstraat 27, 8800 Roeselare

Tel. (051) 22 15 24

Postrekening 000-0683345-77

Beschermleden: 1.000 fr.

Steunende leden: 600 fr.

Leden: 350 fr.

Jongeren, uitgangsjaren 1987-1988-1989: 350 fr.

Dit lidmaatschap voor jongeren geldt tot en met 1991.

Redactie: RAF PARENT

Zilvermolenstraat 29, 8810 Roeselare

INHOUD

Redactioneel	1
Contactueel - Colliemando klaar voor het jubileum	
- Het schoolfeest op 6 mei, M. Olivier	2
Eertijds - 50 jaar later, H. Brouw	7
Pentekening van J. Bataillie	15
Prikbord - Grote ontmoetingsdag 11 november 1990, J. Brusselaers	16
In de bres - Missionarissen schrijven ons	21
- Nieuws van het Amaat Vynckefonds, L. Monbaliu	24
Kaleidoskoop - Ons gulden boek, W. Creytens	25
- Werner Desimpelaere, groep planning,	
Roeselaars verkeersplan, J. Vanbrussel	28
- Feiten vergaan, foto's blijven, P. Malisse	38
Bond-ig - De schijnwerpers op 2 winteractiviteiten, J. Plets	43
Familieberichten	45

Redactioneel

Naast alle lof en kritiek, de VTM is een succes geworden. Kijkcijfers bewijzen dit. De opvallende tendens dat andere televisiezenders zich duidelijk herprofilen, hun programma-schema's en de programma-inhoud wijzigen en aanpassen, wijzen er duidelijk op dat VTM een stok in het hoenderhok heeft gegoooid.

VTM is niet ontvankelijk met een antenne, je krijgt het alleen via de kabel. De kabel ligt overal. De uitzonderingen hierop zijn de landelijke gebieden: de meeste bewoners hebben niet veel tijd om televisie te kijken en hebben aan BRT en Nederland meer dan voldoende voor het nieuws, het weerbericht en een stuk verstaanbare ontspanning. De intercommunales en de gemeentebesturen waren ook niet onmiddellijk geïnteresseerd om zwaar te investeren in niet-gebruikte en uitgestrekte kabelnetten.

Dochterlief en zoonlief hebben in deze gezinnen echter verandering gebracht. Ze moeten nu op school steeds nee antwoorden op vragen van hun klasgenoten, zoals: „Heb je tien om te zien gezien?“. We moeten niet ver zoeken om nog gelijkaardige vragen aan te halen. Wij houden het bij „Klasgenoten“.

Het valt niet te betwijfelen dat de programmamakers starten met het zoeken naar een populaire klasgenoot, in de gekende middens, zoals politieke en geestelijke leiders, sportfiguren, zangidolen en ook, om begrijpelijke redenen, onder „schermmensen“ uit eigen midden. Daarna komt het werk zoals wij dat ook kennen: opzoeken van klasgenoten. Bij VTM worden al die mensen thuis opgezocht en geïnterviewd. De programmamaker stelt dan aan de hand van het volledig bundel interviews, het draaiboek samen. De klasgenoten worden, samen met de partner, naar de studio uitgenodigd voor de opname. De klasgenoten worden uiteraard in het open decor geplaatst, terwijl de partners op een tribune kunnen plaatsnemen om alles onder volstrekte zwijgplicht te volgen. De gestelde vragen worden vooraf niet medegedeeld, om spontaniteit na te streven. Tijdens de opname worden er natuurlijk fouten gemaakt, maar „de meester“ zorgt ervoor dat die mislukkingen worden overgedaan. De gezuiverde opname komt op een dan nog niet vastgelegde datum op het scherm.

In dit VTM-programma doen we enkele vaststellingen.

Je moet minstens tien jaar oud-leerling zijn om een echte oud-leerling te zijn. Tien jaar is een minimum om nostalgische herinneringen op te halen.

Oud-leraars terugzien is belangrijk. De „waardigste“ en ook de „raarste“ zijn het meest in trek, hoe kan het anders.

Uit elke aflevering blijkt hoe de klasgenoten en volgens de VTM-strategie, ook het TV-kijkend publiek, erin geïnteresseerd is hoe het met iedereen na de studieperiode verder afge-lopen is.

Een merkwaardige rode draad valt op in de afleveringen waarin colleges aan bod komen. Een sterk centraal bestuur met strikte regels valt hier te onderkennen.

Tot op heden konden we nog geen optreden van Het Klein Seminarie in dit programma. Misschien komt die dag nog wel!

Zeg niet dat het Klein Seminarie geen populaire klasgenoten heeft. Mogen we er terloops aan herinneren dat Guido Gezelle op 1 mei 1830 werd geboren. Dit is 160 jaar geleden, en 1 mei is een wettelijke feestdag...

De Redactie

Contactueel

COLLIEMANDO KLAAR VOOR HET JUBILEUM

Volgend schooljaar viert Colliemando, het jongenskoor van het Klein Seminarie, zijn vijftiengste verjaardag. Door het bestuur wordt al vlijtig gesleuteld aan een waardig jubileumprogramma.

Hoofdbrok wordt ongetwijfeld de jeugdopera, die in het eerste trimester van volgend schooljaar zijn première zal kennen. Er wordt o.m. gedacht aan 'De Ark van Noah', geliefd thema van dirigent Arnold Loose, ditmaal in een muzikale versie van de Britse componist Benjamin Britten.

Andere plannen zijn een bijeenkomst van de ere- en beschermleden, alsook een samenbrengen van de oud-leden. Dat zou tegelijk een feestelijk én artistiek treffen kunnen worden. In dit laatste opzicht wil Colliemando een tentoonstelling met werk van oud-leden opzetten. Het is immers bekend dat het koor niet alleen knappe muzikanten maar ook begenadigde plastische kunstenaars in zijn rangen telde. Nu is het zo dat velen het veilige Roeselaarse nest hebben verlaten, ja zelfs het ruime sop hebben gekozen. Anderen zijn dan weer „stil en ongedwongen” actief. In ieder geval worden, naast de al gekende namen, nog exposanten gezocht. Wie weet heeft van oud-Colliemandoleden die in de beeldende kunst actief zijn, kan een seintje geven op het adres van het koor (tel. (051) 20 91 64 of (051) 22 15 24). Ook voor de huidige leden moet het komende werkjaar een feestelijke tijd worden. De geplande opera is één activiteit in die richting. Een bezoek aan de koning, die ook jarig is dit jaar, zou ook mooi zijn. De ontvangst ten paleize in 1979 zullen de zangers van toen wel nog niet vergeten zijn. Daarom werd een brief naar Zijne Majesteit verstuurd met gelukwensen en de wens nog eens voor hem te mogen optreden. Afwachten wat het wordt. Intussen blijft Colliemando zijn gang gaan. Buitenlandse koren komen, de collegiezangers gaan. Tijdens de laatste week van april kwam het knapenkoor van de Emil Darzins Muziekhumaniora uit Riga (Letland) o.l.v. Jabis Erenstreits concerner in de kerk van het Klein Seminarie. In augustus van vorig jaar was Colliemando op bezoek geweest in het nu zo actuele Letland. Dit jaar gaat het richting Tsjechoslowakije, dat ondertussen ook zijn geschiedenis zelf schrijft.

HET SCHOOLFEEST OP 6 MEI

Voor de gelegenheid kon het jaarlijkse schoolfeest nog eens in een zonovergoten decor plaatsvinden. Daarvan profiteerden alvast de diverse muzikale optredens in openlucht. Zo was er een gesmaakt gastconcert door de harmonie van het Onze-Lieve-Vrouw-college uit Oostende, naast een al even geslaagde uitvoering van ons eigen Ons Muziek, dat ook weer tot een volledige harmonie uitgegroeid is. De Lagere Afdeling bracht haar eigen 'muzikaal verhaal' voor een bijzonder ruime belangstelling in de sporthal. De Lager Middelbare Afdeling ging dan weer de sportieve en zelfs spectaculaire toer op met een denderend rolschaats- en skateboardtornooi. Wie het wat rustiger aan wou doen, kwam zeker aan zijn trekken bij een bezoek aan de verschillende exposities, lesactiviteiten en andere demonstraties. Dat menigeen hierbij naar 'een natje en een droogje' tastte, hoeft allicht ook geen betoog! Onze dank voor de welwillende weergoden nog, en tot volgend jaar alweer.

Marc Olivier

Ret. 1971

Het is reeds een traditie dat we in ons juni-nummer de foto's van de uitgangsjaren publiceren. We willen hier niet van afwijken en hieronder diegenen die de collegepoort dit jaar uitstappen. Hopelijk flink gewapend voor hun verdere leven. Het ga jullie goed!

ZESDE LATIJN-WETENSCHAPPEN

Staand boven, v.l.n.r.: Folker Lamote, Bart Mortelé, Stefan Vandecandelaere, Lieven Huys, Peter Vandewalle, Jan Grillet.

Staand 2de rij, v.l.n.r.: Luk Anseeuw, Piet Mortelé, Dries Cuvelier, Frederik Rosseel, Bernard Debaillie, Marnik Stragier.

Staand 3de rij, v.l.n.r.: Steven Decorte, Hans Carbon, Hans Laridon, Claude Lybeer, Tino Hohepied, Tom Wydooghe, Jeroen Vanryckeghem, Dieter Vanpoucke, Dhr. Dirk Verbeke.

Zittend, v.l.n.r.: Dhr. Walter Quintens, Dhr. Johan Strobbe, Dhr. Marc Olivier, E.H. Superior, Dhr. Onderdirecteur, E.H. Gaby Quicke, Dhr. Filip Vanpoucke, Dhr. Lino De Roo.

ZESDE LATIJN-WISKUNDE

Staand boven, v.l.n.r.: Tom Dewyspelaere, Andy Courtens, Nico Vandenbulcke, Pascal Lapere, Dominiek Verkinderen, Bart Decin, Koen Denecker.

Staand 2de rij, v.l.n.r.: Lode Vandendriessche, Franky Vanhauwaert, Henk Corneillie, Dominiek Demey, Ivo Moris, Koen Leuridan, Jürgen Vanderhaeghe, Dries van Thourhout.

Staand 3de rij, v.l.n.r.: Dhr. Eugeen Verdonck, Krist Dewitte, Quentin van Neste, Nick Vanmaele, Bart Kindt, Johan Vervaecke, Manuel Valcke, Stefaan Delbecke, Frederik Moortgat, Jan Commeine, Tom Goderis, Piet Vandaele, Dhr. Guido Spyns.

Zittend, v.l.n.r.: Dhr. Walter Quintens, Dhr. Johan Strobbe, Dhr. Guido Debyser, E.H. Superior, Dhr. Onderdirecteur, Dhr. Gaby Quicke, Dhr. Filip Vanpoucke, Dhr. Ronny Vandewaeter, Dhr. Lino De Roo. Ontbreekt: Sammy Henau.

ZESDE LATIJN-GRIEKS

Staand boven, v.l.n.r.: Klaas Kindt, Jeroen Baekelandt, Kris Declercq, Bart Ceenaeme, Peter Roels, Jan Muylle.

Staand 2de rij, v.l.n.r.: Dieter Vermandere, Stefan Vandeputte, Jeroen Gobbin, Samuël Vanderper, Lieven Roels, Alexander Vermeulen.

Staand 3de rij, v.l.n.r.: Dhr. Karel Dumont, Christophe Lybeer, Xavier Vandamme, Wouter Dessenin, Koen Kindt, Eduard Vanhoutte, Piet Vandergunst, Lorenzo Aerbeydt, Stephan Windels.

Zittend, v.l.n.r.: Dhr. Walter Quintens, Dhr. Johan Strobbe, Dhr. Gabriël Quicke, E.H. Superior, Dhr. Onderdirecteur, Dhr. Filip Vanpoucke, Dhr. Ronny Vandewaeter, Dhr. Joost Vanbrussel. Ontbreekt: Philippe Degryse, Ruben Vandevyvere.

ZESDE WETENSCHAPPELIJKE A

Staannd boven, v.l.n.r.: Kristof Desmet, Dominiek Delobel, Francis Dutry, Patrick Nollet, Bjorn Del'Haye, Philippe Debaillie, Stefaan De Jonghe.

Staannd 2de rij, van links naar rechts: Stefaan Baekelandt, Didier Bouden, Rik Delarue, Philippe Hallein, Dirk Debeuf, Bart Demeestere, Brecht Samyn, Gino Debruyne, Jan Ghyselen, Wouter Vandewalle.

Staannd 3de rij, v.l.n.r.: Filip Vannoote, Ignace Vanfleteren, Minguel Bryon, Wim Madou, Kurt Heldenbergh, Kristof Margodt, Peter Kindt, Dhr. Raoul Boucquey, Dhr. Ronny Vandewaeter.

Zittend, v.l.n.r.: Dhr. Johan Strobbe, Dhr. Marc Olivier, Dhr. Robert Vandewaeter, E.H. Superior, Dhr. Onderdirecteur, Dhr. Robrecht Kindt, Dhr. Filip Vanpoucke, Dhr. Lino De Roo.

ZESDE WETENSCHAPPELIJKE B-1

Staannd boven, v.l.n.r.: Andy Cokelaere, Wouter Kindt, Hans Vermander, Kris Decaestecker, Dominiek Debaes.

Staannd 2de rij, v.l.n.r.: Jurgen Bruynooghe, Peter Brabant, Kristof Maes, Stijn Osaer, Peter Vanpeteghem.

Staannd 3de rij, v.l.n.r.: Dhr. Marc Vandoorne, Peter Van Isacker, Dhr. Eugène Verdonck, Bart Vantyghem, Antoon Stockman, Koen Lapauw, Gerd Desot, Marino Van Ysacker, Dhr. Raoul Boucquey, Dhr. Guido Debyser.

Zittend, v.l.n.r.: Dhr. Johan Strobbe, Dhr. Luc Delaey, Dhr. Karel Dumont, E.H. Superior, Dhr. Onderdirecteur, Dhr. Adelson Valcke, Dhr. Filip Vanpoucke, Dhr. Lino De Roo. Ontbreekt: Peter Constandt, Jan Dhont, Ricky Vansteenkiste.

ZESDE WETENSCHAPPELIJKE B-2

Staand boven, v.l.n.r.: Pieter Remaut, Filip D'Hulster, Tom Soetry, Nico Meurisse, Michiel De Corte, Kris Morreel.

Staand 2de rij, v.l.n.r.: Jurgen Santy, Ortwin Meeuws, Filip Vercruysse, Kristof Devlaminck, Jo Vermander, Frank Pinnoo.

Staand 3de rij, v.l.n.r.: Dhr. Marc Vandoorne, Kris Debouck, Stephan Comptdaer, Siegert Lantsoght, Johan Huyghebaert, Frederick Dutry, Lieven Dejonckheere, Dhr. Dirk Verbeke, Dhr. Raoul Boucquey, Dhr. Rob. Kindt.

Zittend, v.l.n.r.: Dhr. Johan Strobbe, Dhr. Luc Delaey, Dhr. Adelson Valcke, E.H. Superior, Dhr. Onderdirecteur, Dhr. Rogier Deckmyn, Dhr. Filip Vanpoucke, Dhr. Lino De Roo.

ZESDE ECONOMISCHE

Staand boven, v.l.n.r.: Stefaan Degrande, Kris Loyson, Alejandro Pattyn, Marnik Parmentier, Kristof Foulon, Frank Pauwels.

Staand 2de rij, v.l.n.r.: Frank Vanhaverbeke, Wim Rapol, Ignace Derluyn, Filip Vanbrabant, Filip Werniers, Francis Arteel, Frederik Till, Mario Destoop, Kurt Lin, Wim Feys.

Staand 3de rij, v.l.n.r.: Bernard Huyghebaert, Lieven Vandewiele, Kristof Huyghebaert, Yves Huyghebaert, Lieven Delzeyne, Christof Breemeersch, Tom Braekevelt, Dominique Loyson, Koen Sap, Benedict Cosaert, Windy Carlu, Tom Storie, Lorenzo Palermo, Kurt Vanhaverbeke, Stijn Ducatteeuw. Zittend, v.l.n.r.: Dhr. Johan Strobbe, Dhr. Dries Bekaert, E.H. Superior, Dhr. Onderdirecteur, Dhr. Guido Spijns, Dhr. Filip Vanpoucke, Dhr. Raoul Boucquey.

Eertijds

50 jaar later

11 november 1989 des namiddags omtrent 2 ure ...

Ene die sedert 50 jaar niet meer in 't Klein Seminarie verschenen was en niets vermoedend met zijn wagen de oude, vertrouwde dreef binnenreed, die schrok zich een bult toen zijn auto ongeveer ter hoogte van Meneer Dumez' „cirk” een bokkesprong maakte over een schier onzichtbare verkeersdrempel. De vrouwelijke inhoud van zijn wagen, beducht voor haar verse, permanente ondulatie, gilde van schrik ...” Of hij dan niet beter op kon letten!”

Vijftig jaar geleden riep een boze surveillant dat ook eens naar hem toen hij, het verbod ten spijt, met zijn fiets op de speelplaats reed, hoewel die surveillant toen geen permanente ondulatie sierde. Maar wie verwacht er nu zulke verraderlijke obstakels op een private weg he!

Voorzichtig, heel voorzichtig zelfs, reed hij verder tot op het einde van de dreef, waar hij tussen twee witte lijnen zijn auto parkeerde. „Of hij dan niet gezien had hoe een vriendelijke heer hem op die hindernis gewezen had” zanikte zijn wederhelft terwijl ze haar ondulatie wat in orde bracht. „Ja ... ja ...” antwoordde hij overtuigend, maar ik dacht dat hij ons een welkom toewuifde”

Cum pedibus apostolorum ofte te voet keerden ze nu terug naar de hoofdingang waar ze bij het binnenrijden reeds andere klasgenoten opgemerkt hadden en 't scheelde maar weinig of zijn dierbare eega, wat verblind door de zon, strui-

kelde weer over diezelfde bult. Lachen durfde hij niet, want dat zou olie op het echtelijk gekibbel geweest zijn.

„Waarom leggen ze hier in godsnaam zo'n verkeersdrempel?” vroeg zijn Eva wat schroomvallig. Die vraag had hij zich ook al gesteld, maar meteen wist hij dat het Klein Seminarie niet meer was zoals in illo tempore. Als hij voorbij het borstbeeld van Gezelle ging, dacht hij: „Hoe zou die zoetgevooisde zanger nu zijn dreve bezingen?” en 't was of Gezelle hem hoorde en zei:

„De dreve, ze wordt nu in stukken gereên,
gereên en gesneên van de wagens;
Och arme! Ze werd met een bulte bedacht
door 't roekloos gerij van veel dwazen.”

Zijn vrouw zou die laatste versregel waarschijnlijk gretig beaamd hebben, maar intussen waren ze bij de andere klasgenoten aangeland en door het hartelijke handgedruk en schoudergeklap was die nare bokkesprong al spoedig vergeten.

Een vriendelijke superior en een minzame onderdirecteur hadden de meeste moeite van de wereld om die babbelende bende naar het vroegere heiligen der heiligen te loodsen.

Het heilige der heiligen! Wie had ooit durven dromen dat een superior, in onze tijd zo'n ongenaakbaar wezen, ons nu zelf, vijftig jaar later, het mysterie van dit gewijde heiligdom zou ontsluiëren. De deur ervan, vroeger voor ons hermetisch gesloten, stond nu wagenwijd open en liet ons de eet- en rookkamer van onze gewijde profs bewonderen, waarin zij hun strenge geleerdheid in comfortabele zetels af konden leggen om zich als doodgewone stervelingen tegoed te doen aan drank en spijsen door eerbiedwaardige Zusterkes bereid. Dat ze daarna de koffiëgeur met tabaksgeur vermengden, konden we niet meer ruiken, wel vermoeden. Wat we niet konden vermoeden was dat we hier zo gul zouden onthaald worden: gestileerde fauteuils nodigden ons uit om plaats te nemen aan keurig gedekte tafeltjes voorzien van koffiekopjes, likeurglaasjes en allerlei lekkernijen. Gediensstige burger-vrouwen - waar waren de nonnetjes van eertijds gebleven? - schonken ons naar hartelust koffie in die de vroegere, slappe collegekoffie ver overtrof.

„Straffe koffie maakt de tongen los,” zo wordt wel eens beweerd, maar erger werd het als diezelfde vrouwen ons, naar keus dan nog, van een geestrijke drank lieten proeven, een geestrijke drank die onze oude geest verhelderde en veel grappige anekdotes losweekte, te veel om ze hier allemaal te vertellen.

Eén anekdote echter ons door een vroegere ooggetuige eens verklapt, willen we nu wel ruchtbaar maken, want 't ware te jammer mocht ze in het vergeetboek raken.

Hier was het, in dit zelfde heiligdom, dat E.H. Mestdagh zaliger eens de stunt van zijn leven uithaalde, waardoor hij door zijn grote baas, de Bisschop, bijna in de ban werd verklaard. 't Gebeurde in de periode van onze jaarlijkse retraite die gewoonlijk door vreemde, illustere predikanten werd gehouden, want de college-overheid stond erop dat wij altijd „het van het” kregen, vooral dan op geestelijk gebied.

Zo'n „het van het” nu die omwille van zijn soutane in dit heiligdom mocht binnentreden, wist niet te best waaraan hij het had toen hij daar een andere soutane, nogal beschonken, zag rondzwieren met een fles jenever in de hand. Fel verontwaardigd weigerde hij de uitnodiging om ook eens van dit edele vocht te proeven en hij scheen erg geschandaliseerd als hij zag hoe andere soutanes zich welgevallig zo'n glaasje lieten inschenken. „Humani ... nihil ... a ... me ... alienum ...” lalde Zerze voortdurend terwijl hij kwistig zijn „Oude Klare” voor de anderen uitschonk. De vreemde pater kreeg het op de duur zodanig op de heupen dat hij

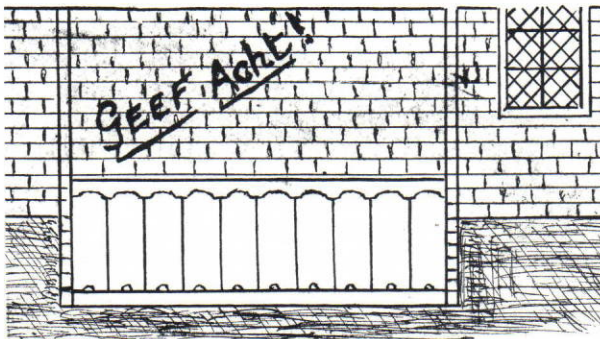
met een smak de deur van het sanctuarium achter zich dichtsloeg. „De onnozelen zullen God zien” lachte de nuchtere Zerre, maar een paar dagen later lachte hij waarschijnlijk maar groen toen hij door zijn grote baas, door die pater ingelicht, ter verantwoording werd geroepen in verband met zijn „mores infames”, zoals dat toen in priestertaal heette.

Meneer Mestdagh die meer van bewijzen dan van woorden hield, nam al gauw het „corpus delicti”, zijn fles jenever, mee naar Brugge en zodra zijn grote baas van zijn „aqua pura” geproefd had, kreeg hij zonder biechten de volledige absolutie. 't Schijnt dat het bisschoppelijk paleis toen daverde van het lachen, maar dat zal wel wat overdreven zijn, want in onze tijd was er nog geen sprake van een lachende kerk.

Na de koffietafel en even beroesd als Meneer Mestdagh gingen we in groep op verkenning uit in het gemoderniseerde Klein Seminarie, op zoek naar ruimten waarin onze jeugdige geest van toen nog huisde en waarde. We wandelden eerst door de nog tamelijk gaaf gebleven refter ... „het oord van die goeie, altijd even gelukzalige knecht, Valère, van de slappe koffie en de heerlijke bouletten” grijsde een vergrijsde intern en hij scheen te herademen als hij met ons op die lange, smalle pui belandde die nog altijd even grijs

over de „koer” van de externen troonde. „Kijk, schertste Paul van Staden, hier mag nu open en bloot geplast worden ... in onze tijd gebeurde dat achter gesloten deuren he!” Inderdaad,

als soldaten netjes in de rij stonden daar tegen een oude muur een tiental urinoirs te pronken in hun blank uniform. In onze tijd waren dat afzonderlijke waterclosets en ze waren „closed”, want toen hingen er donkergroene deurtjes aan die juist laag

en hoog genoeg waren om de activiteiten die erachter gebeurden aan het oog te onttrekken. Die activiteiten waren niet altijd wat u zou kunnen denken, hoor! Soms werden die closets ook gebruikt als fumoirs of als bureaus waarop spiekbriefjes werden klaargemaakt voor een of ander examen, om niet te spreken van de liefdesbrieven die hier veilig en ongestoord tot tweemaal toe konden gelezen worden. Eertijds was het ontvangen van een brief van een bloedeigen zuster een grove doodzonde, nu is het zelfs geen dagelijkse zonde meer, ver van, want die zuster mag nu zelf al op collegebanken komen zitten.

O jerum ... jerum ... jerum,
O quae mutatio rerum!

Waar waren die deurtjes gebleven en waar onze studiezaal, waarin E.H. Baekelandt ons, zijn dartele kalveren, met moeite soms in bedwang wist te houden? Waar de ondiepe, stenen greppel die onze koer middendoor sneed en die als een vastgelegde demarcatielijn tussen de externen en de kleine internen op straf van boete nooit mocht overschreden worden? Waar waren de bomen gebleven met hun lokkende lenteweelde en waar het hoekje van de poëten aan de voet van de Belvédère, waarop pauselijke, nationale, chiro- en leeuwenvlaggen soms broederlijk naast elkaar wapperden?

Alles gesloopt ... alles verschwunden ...! Slechts het trapgat, de vroegere bergplaats voor fietsen, en de ijzeren trap die ons naar de klaslokalen leidde, hadden aan de vraatzucht van de bulldozers kunnen ontsnappen.

Met eerbied bijna en zeker niet zo wild als vroeger bestegen wij de ijzeren treden ... hoopvol gestemd: hoeveel zoete of zure herinneringen lagen er op het einde van de trap niet op ons te wachten! Hoe groot echter was onze teleurstelling! We belandden immers in een smalle gang die naar nergens meer leidde en twee van de drie hoge klassedeuren bleven daarenboven elke toegang weigeren. Alleen de klas van Constantje, onze tekenleraar, liet een kort bezoek toe dat echter lang genoeg duurde om te zien dat de banken geen gaatjes meer vertoonden waarin onze witte inktpotjes troonden.

Fel ontgoocheld en voorzichtig daalden we de trap weer af en zodra we op de speelplaats verschenen, was 't net of de trotse, nieuwe gebouwen met hun honderden glazen ogen ons spottend aankeken alsof ze zeggen wilden: „De kluisters en het juk van uw verleden sloegen wij ruw aan spaanders”.

Ruw! Beter konden zij hun ware aard niet verraden, want ruw en niets ontziend hadden ze zelfs de sacrale intimiteit van de „grote koer” der internen met hun betonnen voeten geprofaneerd ... die grote koer waarop het grijs-rode zoeavenkorps op de maat van een schetterende fanfare met de wapenstok exerceerde; waarop zoveel Suupkes feestdagen werden gevierd en waar E.H. Vandenbussche als een engelbewaarder over de internen waakte. Tevergeefs dan ook zocht hier Cyriel van Duinbergen naar de plaats waar hij eens op een van die Suupkes feestdagen een schietkraam openhield waarin zijn rug door een onhandige schutter als schietschijf werd gebruikt. „Een paar millimetertjes lager en 't ware roos geweest,” lachte Cyriel nu, blij omdat hij nog altijd tot de levende klasgenoten behoorde.

Terwijl de internen verder zochten naar hun luxueuse voetbaden die er ook niet meer waren, botsten wij, figuurlijk dan, op een enorm gebouw dat ons totaal het noorden deed verliezen. „Dat is de nieuwe gymnastiekzaal”, zei de superior, onze vriendelijke gids, en terwijl hij aan onze wetenschappers uitlegde hoe de warmte hier door een ingenieus systeem meer naar beneden dan naar boven ging, dachten wij aan Meneer Terrepot zaliger

die met de blote hemel als zoldering, in alle weer en wind ons in een wekelijks half uurtje dat moest bijbrengen, waaraan ze hier in die zaal uren mochten spenderen. En nog klagen ze nu dat de L.O. op school zo stiefmoederlijk behandeld wordt. Wat moesten wij dan zeggen die met veel minder, om niet te zeggen „met niets” onze corpus ... sanum moesten houden!

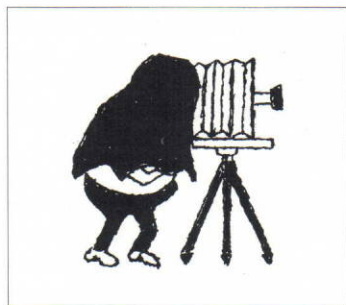

De lichte wrevel die onze oude geest even dreigde te beroeren, verdween al gauw zodra we de „cirk” van de Heren Dumez en Mestdagh betraden. Hier werd het verleden toch nog wat in ere gehouden: dezelfde lange toonbank vooraan en dezelfde gradinen, die oplopende rijen van banken, van waarop wij de handige goocheltoeren van onze natuur- en scheikundige goochelaars konden bewonderen. We roken weer die geur van rotte eieren waarmee Meneer Dumez door een scheikundige reactie onze jonge neuzen streeelde en onze ogen deed trenen.

We hoorden weer hoe Meneer Mestdagh triomfantelijk uitriep: „Heren, gelukgewenst, jullie hebben prachtig werk verricht” toen de radio die de gehele klas een jaar lang in elkaar had geknutseld en gesoldeerd toch nog klanken voortbracht, nadat hij hem met opzet van de toonbank had laten vallen. Zijn triomflieder was waarschijnlijk

voor hem zelf bedoeld want nu had hij bewezen dat er naast het verstand ook wat geluk nodig is in 't leven.

Onze oud-filosofen schenen zich dat niet meer te herinneren, want ze hadden al gauw in de „cirk” de deur gevonden die uitgaaf op de „koer van de filosofie” die, wonder boven wonder, nog even intact was gebleven als vroeger, hoewel er nu geen filosofen meer in huisden.

Terwijl ze ons, hun lekebroeders, met geestdriftige gebaren wegwijst maakten in de inwendige structuur van „hun” gebouw, werden we plots vriendelijk maar dringend aangemaand om ons naar de trappen vooraan in de dreef te begeven, waar een fotograaf ons, de gouden jubilarissen, zou vereeuwigen om achteraf te kunnen zien of we er nog even jong uitzagen als toen ene Cracco ons met zijn oude kijkkast op de gevoelige plaat kiekte.

Intussen krioelde het van jubilarissen en lustrumvierders in 't Klein Seminarie, wat ons erop attent maakte dat het stilaan tijd werd voor de Eucharistieviering in de kapel. Haasten moesten wij ons niet, want voor de gelegenheid mochten de oudsten vooraan, op gereserveerde banken, plaats nemen. Door al die drukte rondom hem en door het schaarse lampelicht in de gangen wat gedesoriënteerd scheen Dries van Lichtervelde toch wat gejaagd, niet om in de kapel te geraken, maar om zijn hoed terug te vinden die hij ergens had laten liggen. En de hoed kwam weer en Dries had zelfs nog tijd genoeg om, net als wij, zijn blik over de vertrouwde kapel te laten waren.

Veel veranderd was ze niet. De ziel van 't Klein Seminarie, die kapel, waarrond in onze tijd alles draaide, was ogenschijnlijk nog ongerept gebleven. Op haar scheen de tijd geen vat gehad te hebben of liet hij ze eenvoudig links liggen nu om meer wereldse goden te vereeren die met hun helse decibels alle stilte uit het leven bannen!

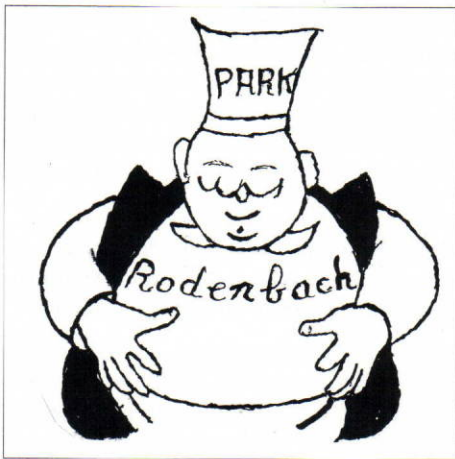
En terwijl we luisterden naar het hemelse gezang van de Colliemando's - was de naam „schola cantorum” ook al ouderwets geworden? - vroegen we ons toch af waarom de biechtstoelen nu geen naambordjes meer droegen en waar de harde voetbankjes gebleven waren die onze jonge knieën dagelijks zo gemarteld hadden.

De stilte die in de kapel heerste bij de consecratie van de H. Mis deed ons denken aan de stille wenk van de priester-dichter Gezelle:

„Min de stilte in uw wezen,
zoek de stilte die bezielt,
zij die alle stilte vrezen,
hebben nooit hun hart gelezen,
hebben nooit geknield.”

Zijn de knieën van de huidige jongeren dan zo week geworden of kunnen ze niet meer buigen!

En terwijl de kapel nog nadreunde van „Liefde gaf u duizend namen ...” trokken we naar de

receptiezaal, waar wij, ouderen, als verloren liepen tussen al het jong geweld. Gelukkig was daar intussen onze oud-professor Stock aangekomen die met een glas fruitsap in de hand en met een vloed van woorden ons ervan overtuigde dat wij onder alle Galliërs hier aanwezig toch nog de dappersten waren.

Tot driemaal toe moest men de lichten in de zaal doven om Professor Stock diets te maken dat de les uit was, maar meteen wist ook iedereen dat de kok van 't Park Rodenbach stond te trappelen van ongeduld om ons van zijn culinaire kunst te laten genieten.

En of wij ervan genoten hebben ... en zelfs Professor Stock die nochtans beweert dat de beste remedies om, zoals hij, lang fit en gezond te blijven de volgende zijn:

primo: arme mensenkost eten en secundo: veel geestelijke en lichamelijke arbeid verrichten. Toen wij hem erop wezen dat hij nu zeker wel zondigde tegen

deze levensleer, antwoordde hij olijk lachend: „Eén doodzondeke kan geen kwaad als het maar niet dagelijks wordt”. Dat moet Lieven zo spitsvondig in de oren geklonken hebben, dat hij naar de micro liep om de zaal met even spitsvondige zegsels en zeisels uit zijn „Manneke uit de mane” te doen schaterlachen ... en meteen heerste er tot laat in de avond echte Vlaamse gezelligheid aan alle tafels. Intussen lag het Klein Seminarie in volle rust en stilte te dromen van al die ouderen en jongeren die het eertijds binnen zijn muren had zien spelen en studeren.

Ons rest alleen nog onze oprechte dank te betuigen aan E.H. Superior, onze vriendelijke gastheer en gids, en aan al de beheerraadsleden van de oud-leerlingenbond voor hun gul onthaal op deze heuglijke namiddag. Dank ook voor het picturaal geschenk dat ons werd aangeboden als herinnering aan ons gouden jubileum.

Deo juvante ... als de Heer ons dit genoegten nog wil gunnen, zeggen wij in naam van alle klasgenoten uit Reto '39

„Tot over vijf jaar”

Henri Brouw
Ret. 1939

De pentekening op de rechter bladzijde is van de hand van Jozef Bataillie, oud-leraar. Jozef schrijft zelf: het pentekenen is geen gemakkelijke techniek. Lijnen, vlakken, kleuren, schaduwen worden weergegeven met een combinatie van fijne lijntjes; het vraagt heel wat geduld, maar eenmaal de tekening af, heeft men het gevoel dat een foto niet beter kan. Deze techniek laat gemakkelijk toe, aan verschillende tekeningen bezig te zijn, wat minder vermoeiend is voor de ogen.

De pentekening stelt de Rooms-Katholieke kerk van Hilders (Rhön Hessen) voor. Hoog boven het dorp verheft zich de katholieke St.-Bartholomeus-kerk. Ze werd gebouwd, in laat-barokke stijl, tussen 1793 en 1796, door bouwmeester Johann Michael Schauer uit Saal bij Königshofen.

Wie interesse heeft voor dat kunstwerk kan contact opnemen met de kunstenaar zelf of met de redactie van Eertijds.

Prikkbord

Eindigt je uitgangsjaar van het college op een 0 of op een 5, dan is het jouw beurt om deel te nemen aan de

GROTE ONTMOETINGS OP 11 NOVEMBER 1990

Neem deze datum nu reeds op in je agenda. Op deze dag ontmoet je klasgenoten, haal je herinneringen op, geniet je van anekdoten, verklaar je misschien ook een wapenstilstand. We vonden het vijf jaar geleden reeds spijtig dat je er niet bij was.

Het uitgangsjaar 1940, een jaar dat buiten het college reeds een speciale en verdiende aandacht krijgt, viert zijn gouden jubileum. Het uitgangsjaar 1965 viert zijn zilveren jubileum.

Beide jaren worden met een extra bediening bedacht.

Een persoonlijke uitnodiging volgt.

We zochten de foto's van de jubilerende jaren op.

Een foto die 50 jaar oud is ...

Twee foto's die 25 jaar oud zijn ...

de Latijnse 1964-65

de Moderne 1964-65

We zien elkaar weer ... op 11 november.

Onze collega Norbert Tack is sedert 1 mei ll. op rust. In ons volgend nummer belichten we even de figuur van Norbert Tack die zovele jongeren naar hun volwassenheid begeleidde en door zijn collega's heel geliefd was.

Hulde ... aan E.H. Hlodwig Rooryck: oud-leraar Poësis 1926-1931 († 1990), door A. Van Isacker (Poësis 1937):

Dank u, priester in der tijden,
goudgemerkt diep in het hart,
voor uw zielsvroom vast belijden,
voor uw woord bij vreugd en smart.

Dank u, leraar uit die jaren
onzer tienerdrieste jeugd,
waar uw woord de geest kwam klaren,
wekken ons gevoel tot deugd.

Dank u, voor dit feilloos leiden
van leraar en jongstudent,
die gij met uw adel beiden
evenwaardig hebt verwend.

Dank u, herder van Gods schapen
uit die stal der Moedermaagd,
waar elkeen u na 't ontslapen
steeds nog hoog op handen draagt.

Dank u, vriend ons bijgebleven,
schoon in and're streek en stad,
voor al 't geen ons gul gegeven
wat gij zelf aan waarden hadt.

Moge, hoog nu in de hemel,
vrij van 's werelds voze schijn,
ons, doorheen het aards gewemel,
uw voorbeeld een stichting zijn.

E.H. Joris Deleye, de oud-titularis van de tertia B, is terug in Vlaanderen. Joris, die in 1965 het college verliet en na 1 jaar voorbereiding naar Peru vertrok, heeft reeds 24 jaar missionarisleven achter de rug. Van „Het Lichtend Pad”, zei hij ons, hebben hij en zijn mensen geen last. Hij is nu voor de 6^e maal terug in Vlaanderen en verblijft te Zevekote (Gistel), Zevekotestraat 58. Op 18 juli vertrekt hij terug naar Peru. Graag signaleerden we dit alles aan al zijn oud-leerlingen. En ken je het postnummer van Zevekote? 8244.

Geef acht ... De heer Willy Creytens, oud-leraar, werd gehuldigd om 35 jaar inzet voor de Roeselaarse Milac. Je hoeft geen oud-leerling te zijn om Willy Creytens te kennen. Velen onder de Roeselarenaars aanhoorden zijn voorlichting vooraleer naar de drie dagen op 't Klein Kasteeltje te vertrekken.

Zonder titel ... door Jan Coghe (6^e lat.-Wet. 1982)

Ik heb mij met de muren
toegedekt
om niet te slapen:

te rijk het land
en veel te hard de tijd.

hoe raak ik
alle zorgen kwijt
en hoe nog morgen
aan wie na ons zijn
een dorp beloven
waar de mensen mensen zijn
en soms ook vrienden?

Wij kregen slechts
wat we verdienden:
een wereld zonder brood
ontvlucht de dood.

Hoe keren we de dagen om
en hoe de tijd verzachten
zodat ik in het open veld
weer veilig kan vernachten?

De gevangenisstraf ... niet voor Dr. Lieven Vandekerckhove (Lat. Gr. 1964), maar de titel van een historisch-sociologisch werk, wél van zijn hand. In zijn boek presenteert hij op een vlot leesbare wijze zijn studie over het ontstaan en de ontwikkeling van de gevangenisstraf in het oude Rome. Misschien niet voor iedereen weggelegd, maar toch een merkwaardig stukje wetenschap voor de nieuwsgierige lezer die de tijd veil heeft om een zestigtal bladzijden door te nemen.

Onder redactie van dezelfde auteur verscheen bij Acco, Tiensestraat 134-136, 3000 Leuven in de reeks Sociale Wetenschappen Klassiek: Emile Durkheim, over de verdeling van de arbeid. Lieven Vandekerckhove is docent sociologie aan de faculteit der Rechtsgeleerdheid, de faculteit van de Economische en Toegepaste economische wetenschappen en de faculteit Letteren en Wijsbegeerte van de K.U. Leuven. Het boek bevat 81 bladzijden en kost ingebonden 240 fr.

Gelukwensen ... Geert Vervaecke (6^e Lat. Gr. 1977) promoveerde met de grootste onderscheiding tot doctor in de klassieke filologie. Zijn doctoraal proefschrift draagt als titel „Woord en Macht” en handelt over „verkenningen van de retoriek in teksten van Aristoteles, Homerus en Herodotus”. De promotor was prof. Dr. M. Pinnoy.

Uit diezelfde klas, de 6^e Lat. Gr. 1977, kwam Marc Steen en ook die doctoreerde met de grootste onderscheiding tot doctor in de theologie. De titel van zijn proefschrift luidde: Het actuele thema van de lijdende God. Vooronderstellingen, illustratie en evaluatie van recent theopaschitisme.

Gelukwensen ... voor Joost Van Brussel (Ret. 59). De culturele raad van de stad Roeselare bedacht hem met de „Bronzen Blauwvoet”. Dat Joost rijk-begaafd is in woord en muziek kunnen we zelf ondervinden en bevestigen. Hij is een zeer actief lid en medewerker van de oud-leerlingenbond. De redactieraad heeft een grote waardering voor hem en kent hem als een zeer bereidwillige, gemoedelijke en talentvolle medewerker. We vinden het allemaal normaal dat lucht aanwezig is om in te ademen, de culturele ruimte vindt het ook normaal dat Joost met zijn talenten aanwezig is. Proficiat met de onderscheiding waarvoor wij ook gelukkig zijn en op de eerstvolgende zitting van onze redactie: Proost op Joost!

Heimwee ... door Jan Coghe (6^e Lat. Wet. 1982).

Ik voel:
de aarde
niet als vroeger -
gekwetst
door wat geen paard
kan zijn.

Al zijn er nog
de flessen wijn
en ook
het oudgebakken brood.

Hij heeft niet meer
datzelfde rood
en brood hoort niet
museumgoed.

We kijken
naar wat vroeger was
en voelen ons
daarbij wel goed,
maar 's avonds
bij een grijzend glas
leven we weer
zoals het moet ...

Bij de uitgeverij TABOR, Brugge, Dampoortstraat 168, verscheen JAN COGHES tweede bezinningsbundel: 'GOD EN JIJ ... VRIEND'. (280 blz., 395 fr.) Reeds eerder verscheen bij dezelfde uitgever van dezelfde priester-auteur (geboren 1964): EVEN-WICHT MET GOD. Het nieuwe boek volgt het verloop van het jaar, van het schooljaar van jonge mensen (hogere humaniora) met gebeden en bezinningen uit hun leefwereld. Achteraan in het boek vinden we enkele liederen van oud-leerling Luk Vanlanduyt.

Reeds de datum van 11 november vastgelegd? Weet je reeds dat 11 november 1990 op een zondag valt? Bovendien kunnen we je nu al het programma mededelen.

9u 30 - Ontvangst van de jubilerende jaren (1940 en 1965).

11u 30 - Eucharistieviering en nadien receptie.

13u 30 - Feestmaal.

Johan Brusselaers
Mod. 1966

In de bres

Heel wat missionarissen - mensen die in de bres staan - schrijven ons. Wij publiceren graag enkele brieven om hun dank ook aan U, geacht lid, kenbaar te maken. Immers door Uw lidmaatschap is onze bond in staat het werk van de missionarissen te steunen. Dank ook in naam van het bestuur van de oud-leerlingenbond.

Huanuni, 19 februari 1990

Beste mensen,

In het laatste nummer van Eertijds las ik niet weinig verrast dat jullie mij via het Amaat Vynckefonds zomaar zeventuizend frank kado hebben gedaan. Mijn oprechte dank daarvoor en tevens wil ik jullie - eindelijk - ook bedanken voor het trouw opsturen van Eertijds waarvan ik een even trouw lezer geworden ben.

Hier in het mijncentrum Huanuni, waar ik nu ruim een jaar woon en werk, is de situatie momenteel weinig rooskleurig. Door de lage prijs van het tin op de wereldmarkt, produceert men momenteel met verlies en je hoeft geen ekonoom te zijn om te weten dat zo iets niet lang kan duren. Hopelijk komt het niet opnieuw tot massale afdankingen, zoals in 1985 toen de staatsmijnen 23.000 werknemers van de 30.000 ontsloeg. Spelbreker deze keer is buur Brazilië die nu al 3 keer zoveel tin produceert als Bolivia en dan nog aan minder dan de helft van de produktiekosten hier. Ook China produceert nu tin en beide landen houden zich niet aan de afspraken van de tinproducerende landen waarvan ze overigens (nog) geen lid zijn.

Anders lijkt het wel een 'goed boerejaar' te worden want het regent veel en regelmatig, in tegenstelling tot vorig jaar. Met deze positieve noot wil ik dan eindigen en jullie alle goeds toewensen in werk-, familie- en vriendenkring. Van harte,

Chris Dutry
Casilla 434
Osuero - Bolivia

Kiri, 24 januari 1990

Beste,

Met deze brief wil ik u eerst en vooral hartelijk bedanken voor alles wat je voor mij deed: voor de hulp van het Amaat Vyncke-fonds en ook voor jullie persoonlijke gift.

Hoe nodig die medikamenten zijn kan ik vandaag nog met volgend experiment bevestigen. We deden verleden week „Opération Sukola Libumu”, wat letterlijk wil zeggen: De schone kuis in uw buik!

Alle kinderen van de lagere school kregen 1, 2 of 3 (volgens ouderdom) décaris (levamisole). Na een uur waren er al kinderen die naar de WC moesten: ascaris in grote getale! Anderen moesten overgeven ... ascaris!

Twee dagen later kregen we de volgende uitslag:

Lagere school ($\pm$ 1000 leerlingen: jongens 54 % met wormen, meisjes 52 % met wormen). Ik dacht dat jullie daar wel belang zouden in stellen.

Lotje is verleden week hier voorbijgekomen. Met een klein hartje! Hij ging naar Kinshasa om de koffie van de streek te verkopen ... maar de prijs is zo gedaald dat hij er een heleboel geld zal aan toe steken! We hopen voor hem het beste!

Gisteren was ik in Mpenzwa, waar een hospitaal is van de Medische Missiezusters. Ze verwachtten daar een zekere Dr. Niedfeld en zijn vrouw (oogartsen). Erg om aan te zien ... een tweehonderd blinden hopen terug te kunnen zien!

„En men bracht Hem allerlei kranken, die met verschillende ziekten en kwalen waren bezocht ... (Mt. 4, 24).

Met mijn herhaalde dank, mijn beste groeten,

P. Frans Petteloo

Washington, Virginia 10 mei 1990

Aan de oud-leerlingenbond Humaniora Klein Seminarie, Roeselare

Shalom!

Na mijn vrede-groet komt onmiddellijk een gratias! Dank voor Uw milde gift (7.000 BF) van 29 januari 1990 aan mij gestuurd via Scheut. Deze bijdrage komt juist op het gepaste ogenblik. Sinds drie jaar zit ik op een kleine missie in de bergen van Virginia. Pater Maurits du Castillon, afkomstig van Waregem, begon hier een veld-kapel ongeveer tien jaar geleden. Hoewel hij geen schorte grond in eigendom had, toch verzamelde hij de mensen in deze streek om 's zondags samen te komen voor de H. Mis. Drie jaar geleden werd P. Maurits 85 jaar en ging op vol pensioen. Ik was juist terug in dienst van de Provincie (Scheut in Amerika) en ik kwam naar St. Peter's in Washington, Virginia. De kerkgemeenschap groeit stillekes aan, en het wordt hoog tijd dat we een vaste plaats hebben voor ons gemeenschappelijke eredienst, bidden, godsdienstig onderricht, sociale activiteiten, een centrum voor de jeugd en voor de ouden van dagen, een plaats waar we niet-katholieke gelovigen kunnen uitnodigen voor Eukumenische programma's. En zo zit ik tot over mijn oren in het werk om een kerk te bouwen (geen grote kerk, lijk St.-Michiels in Roeselare) maar zelfs een kleine kerk met woning voor de priester (in de sakristie) en een kleine vergaderzaal voor een honderd mensen, dat kost heel wat centen en dollars ... Uw gift is een wonderbare hulp! Nogmaals dank ik U voor de milde gift: mijn kleine geloofsgemeenschap dankt U, en wij zullen U rekenen onder onze weldoeners „van over de plas”. Mijn gebed voor U is wel van 't Oud Testament, maar toch wel gemeend:

„De Heer zegene en beware U!”

Dankbaar genegen.

P. Albert Verbeke, Scheutist

Ret '39

Mikalayi 19 juni 1989

Vrienden,

Ik dank U voor uw brief. Het bericht over het overlijden van André Deweerdt kwam, bij middel van Uw brief, hier heel onverwacht aan: dat klasgenoot André zo rap van ons is

heengegaan ... onbegrijpelijk!

Maar ja, ook het leven is een geschenk van God en alles wat er bij hoort komt van Hem. In zijn handen wist André zich gedragen. God geve zijn ziel de eeuwige rust.

Ik dank U omdat U mij de dertig H.H Missen hebt toevertrouwd. Ik ben blij dat ik die mag vieren samen met hem aan de ene tafel van de Heer.

Ik bid voor zijn familieleden en naastbestaanden die bij het heengaan van André zo diep zijn getroffen. Het getuigenis van zijn degelijk priesterleven weze voor hen een steun in dit lijden.

Deelnemend in de rouw die U en al zijn vrienden treft, groet ik U hartelijk.

Missionaris van Scheut Mikalayi

N. Segaert

M.C. Mikalayi

B.P. 70 Kananga (Zaire)

NIEUWS VAN HET AMAAT VYNCKEFONDS

Het Amaat Vynckefonds kwam samen voor de wintervergadering op donderdag 1 februari. Ditmaal ging de zitting door ten huize van onze oud-leerling Luc Foulon te Beitem. Nadat wij door Mevrouw Foulon en door Luc van harte werden verwelkomd, en nadat wij enkele versterkende pillen en drankjes uit zijn apotheke hadden ingenomen, opende voorzitter Aimé Vermeersch de vergadering. Het gebed voor onze missionarissen werd gebeden en de „Proost” gaf nog een korte overweging over missionering-wereldwijd.

Er kwamen bedankingen binnen van Pater Jules Vanmoerkercke, Zaïre
 André Decock, Brazilië
 Daniël Desmet, Cameroen
 Frans Petteloo, Zaïre
 Paul Catry, Indonesië
 Andries Vandaele, Filippijnen
 Christ Dutry, Bolivië.

Na onderzoek van onze beschikbare middelen, inkomsten en uitgaven door penningmeester Freddy Kindt en na de statuten nog even geraadpleegd te hebben konden we de volgende projecten goedkeuren:

1. Pater Geert Bouckaert (Ret. 1962) Filippijnen	
a. Inschrijvingsgeld voor behoeftige leerlingen van het secundair onderwijs: 4×2.000 fr. =	8.000 fr.
b. Steun voor het oprichten van zijn dorpsfanfare =	12.000 fr.
2. Broeder Paul Speybrouck: Libanon.	
Voor een nieuwe generator om electriciteit te verwekken, dienende voor zijn kerk, catecheselokalen en kinderspital =	20.000 fr.
3. Onze jaarlijkse 5 studiebeurzen voor missieseminaristen =	50.000 fr.
4. Bij vorig nummer niet medegedeeld aandeel in de stortingen voor de jubilerende missionarissen =	70.000 fr.
	160.000 fr.

We danken al degenen die ons sedert het laatste nummer hielpen steunen door te giren of door iets te bestellen.

U kunt ons verder helpen steunen!

In dit nummer vindt U een stortingsformulier. Dit kunt U gebruiken om:

1. Een storting te doen	
2. Een boek of ons jubileumbord te bestellen	
- „Ratte Vyncke”	500 fr.
- „Constant Lievens”	500 fr.
genaaid:	650 fr.
gebonden:	
- „Boodschap van de Vogels” - Anastatische druk van Guido Gezelles „Eerste Gedichtenuitgave” uit 1855:	500 fr.
- Jubileumbord met collegeschild	500 fr.
met bordenhouder	50 fr.

Ons gironummer is 712-0112054-05 Amaat Vynckefonds,
 p.a. Zuidstraat 25, 8800 Roeselare.

Degenen die 1000 fr. storten of meer, krijgen een fiscaal attest.

Iedere oud-leerling missionaris mag op ons fonds een beroep doen.

Graag ontvangen wij bij hun aanvraag wat documentatie en inlichtingen over hun project.

Heel genegen
 Lode Monbaliu

Kaleidoskoop

„ONS GULDEN BOEK”

Elk jaar neemt ons college deel aan de Opstelprijskamp van het Davidsfonds. In de drie reeksen (6^e lagere, 3^e, laatste jaar) behalen onze studenten geregeld ereprijzen en af en toe de hoofdprijs!

Aankankelijk waren de titels niet bekend en ging de schrijfnamiddag door in de eetzaal van de V.M.S. Ik mocht steeds een beroep doen op heel wat kandidaten - het aantal was echter beperkt tot 5 - De flinke opstellers kende ik uit de stelwerken.

Tot onze grote voldoening hadden we enkele nationale laureaten (het regionaal bekroonde opstel stuurde het D.F. naar Leuven). De jonge gekroonde auteur werd dan samen met zijn ouders ontvangen in het salon - naast de bekende tijger - of op het Stadhuis. Samen met de Directie dronken we een goed glas wijn.

Om nog wat na te genieten volgt hier de eerste in de rij:

„Vanop de toren”

Een vriendelijk oud heertje wees ons de weg. Een zware ijzeren deur draaide piepend open en slokte twintig ongeduldige jongens in haar eindeloze keel.

Langs stenen trapwervels bereikten we dan het hoofd van de stoere reus. De westenwind had zijn stalen haren met groene mossen bezaaid.

Toen we het waagden over enkele oude stenen te neuzen werden we weggezogen in een draaikolk van kleuren. Het leek ons alsof een kleuter zijn fantasieland met grove penseel uitgebeeld had. Midden groene vlekken witte spatten en daarop keurige rode daken. En tussen de groene jungle van bomen, struiken en planten trok hij met fijne lijnen een broos beekje. Gek, wat zo'n kleuter kan! Hij had ook een strand geschilderd en vogels en een dorp, en laatst van al de nietige mensjes.

Hier had Rubens moeten zijn, of Breughel... Samen met mij zou hun hart gezwommen hebben in die immense kleurenzee. Ze zouden de Vlaamse boer gezien hebben die zijn veld ploegde, en de burger die zijn middaguiltje ving. En joelende kinderen en het stokoude mannetje dat over de straatstenen voortsjokte. Ze zouden ...

„Hé, heb je dat bruggetje ginds gezien?” Ik was warempel ingedommeld onder dit opium van kleuren. Als een heldere vrucht zonk de zon in een schaal frisse kleuren.

We daalden de trap af, diep onder de indruk van die bonte kleurenweelde. We vroegen het sympathieke oudje wie die kleuter kon zijn die ons zo'n wemeling voor de ogen had getoverd.

En 's nachts dankten we Hem, want de grijsaard zei ons wie Hij was.

Jan CHARLES
4° Lat. Gr. (1970)

Nog enkele fragmenten van mindere goden

Schachtjes van de 1° Latijnse (vroeger 6° Latijnse)

„Een gezellige winteravond”

De middag verdwaalt naar een diepe, drukkende avondschemering. Het is stil. Een straat-orgel speelt in de verte een weemoedig wijsje. De huizen schijnen zwarte schimmen tegen de gloedrode avondhemel.

De landbouwer kloeft nog even naar buiten. Hij schuift de pet achteruit en inhaleert enkele rookwolkjes van zijn sigarettenpeuk. Gezellig prevelen de mussen in de bomenkruinen, terwijl het gouden nat van de twijgen drenkt. Monotoon reuzelt de regen neer als een lied zonder einde.

Tien zware klokslagen galmen, de kinderen zitten reeds onder de wol. Buiten tempeest de wind als 'n baldadig man. De kleinsten dromen van de Zwarte Madam. De eindeloze nacht waarin de wind met zijn geheime zang akelig huilt en klaagt.

Dirk MADDENS

6° Lat. A (1957)

„Naar de kermis”

Er is plots veel drukte op het dorpsplein. Tractors met opleggers rijden af en aan. Stoere mannen lossen balken en platen: ze spelen precies „lego”. De tenten en kramen rijzen als paddestoelen uit de grond. Een sprookjesland!

Eindelijk de langverwachte dag. Mijn geldbeugel weegt van de opgespaarde centen en ons moe deed nog een extra-duit in het zakje. Eerst naar de scooters! Een oorverdovend lawaai van hotsen en botsen. De ritjes duren niet lang. Dit valt te duur uit want mijn portemonnee is niet bestand tegen zo'n aderlatingen. Vooruit naar „bollo-smito”. Daar wist ik een flesje limonade te bemachtigen. Het kleurig vocht heeft een verdacht reukje en de inhoud belandt in de goot. Verrekt dat ik die limonade moest winnen... ik had liever zo'n goudvisje mee naar huis gebracht.

Hans KLUGE

1° Lat. A (1980)

Stelwerkjes van pubers uit de 4° (nu 3°)

„De automecaniciën” (portrettering in 10 lijnen)

Hij ligt onder een oud gammell karretje om enkel bouten vast te zetten. Zijn overall is zo met olie en vet besmeurd dat er bijna geen blauw te zien is. Op zijn hoofd zit een oud reclamepetje met op de klep de vaagrode letters „Uni Rub”. Tussen zijn lippen steekt een zelfgekolde sigaret. Af en toe moet hij zijn ogen dichtknijpen voor stukjes roet en slijk. De mecaniciën houdt van zijn job, van het mecanisme van ingewikkelde motoren en van de puzzle van defecte wagens.

Karel STERCKX

4° Lat.-Wisk. (1962)

„Een morgen als geen ander”

Een koude regenachtige lentemorgen. Met halfgesloten ogen staar ik naar de rookpluim die opwelt uit mijn kop hete zwarte koffie. De zon probeert haar vingers door de ruiten te wringen. Een nieuwe dag begint.

Ik had me voorgenomen de handen uit de mouwen te steken. Vlug een slonzige broek aan en ergens een afgedragen hemd gezocht. Pas buiten of ik voelde de natte koude grond. Stommeling, waar zijn je pantoffels? Ergens wanordelijk in de hoek van de keuken. Met een gezicht van een geraspte wortel liep ik naar de keuken. Tegen de gevel stond mijn fiets mij bemodderd te bekijken. Die moet ik onder handen nemen! In al mijn enthousiasme waren boutjes en moertjes zoek... een chaotisch zootje. Als troost bij Meneer Koelkast een drankje besteld. Wat een zalig gevoel, zo lekker fris. Tot overmaat van ramp liet ik het flesje aan diggelen vallen.

Op straat gromde het hart van een diesel: mijn zus op bezoek! Of ik mee wilde een dagje uit? En of!

Nico VANDAELE
3^e Lat.-Wisk. A (1982)

Wie schrijft, die blijft! Oud-studenten die eventueel een fotocopie van hun opstel uit hun collegetijd wensen, geven een seintje aan

Willy CREYTENS
leraar Nederlands (op rust)

WERNER DESIMPELAERE, GROEP PLANNING, ROESELAARS VERKEERSPLAN ...

Een interview met een boeiend oud-leerling is altijd revelerend, omdat je er steeds in beseft hoe belangrijk de jeugdijaren, de dag-aan-dag opleiding wel is, hoe nodig ook de revolutie, de eigen koers, geïnspireerd aan voorbeelden van leraars en mede-leerlingen. Juist het doorwerken van dit bonte verleden geeft aan het leven zijn grote eenheid, zijn zin en richting. Werner Desimpelaere, retorica 1960, laat ik hier graag zelf, ononderbroken aan het woord, als vrucht van een toevallige ontmoeting in het mooie Brugge op de receptie bij het met pensioen gaan van de voorzitter van Groep Planning, de Oostendenaar Jan Tanghe.

COLLEGEJAREN

Ik kwam naar de toenmalige zesde Grieks-Latijnse toe in het jaar 1954.

Voor een twaalfjarige die een zekere beschutting gevonden had in een landelijk minischooltje, dat zich Spanjeschool noemde, waar acht studiejaren door drie onderwijzers werden gevoed, betekende dit een bruuske overgang van een geborgen kleinschaligheid naar een anonieme grootschaligheid.

Ik herinner me nog bijzonder levendig die eerste dagen in dit in mijn ogen reusachtig onderwijs-apparaat: de „habitués” uit de lagere afdeling die uiteraard de plak zwaaiden over de „groene jongens”, die veelal uit de stadsrand kwamen, de onwennige groep internen waarmee wij in klas terecht kwamen, de strenge surveillant van de zesdes en de vijfdes, Mijnheer Baert zaliger gedachtenis, over wie ontelbare terreur-verhalen de ronde deden.

Het college was toen nog werkelijk „zwart” van de priesters waarbij lessen van leken een uitzondering vormden.

Het was trouwens ook de tijd van de verplichte dagelijkse mis, de vroeg- en hoogmissen op zondag, de studies tot zeven uur 's avonds.

Wat me echter heel in het bijzonder is bijgebleven, was de nadrukkelijke oproep tot de jeugd-van-Vlaanderen om tot de K.S.A. toe te treden.

De studie hing in de eerste weken vol met entoesiaste slogans die er ons toe aanzetten bij Wytewa te komen en ons bij de Katholieke Studenten Actie te voegen.

Als zoon van Toon Desimpelaere, die in het actieve flamingantisme stond en zijn kinderen steeds had bijgebracht dat de stichter van KSA, Kanunnik Dubois mede-schuldig was aan de waanzin van het Oostfront ('Rome of Moskou') en aan de teleurgang van het vlaamsgezinde A.K.V.S. dat hij vervangen had door het zoetwaterflamingantisme van de KSA, viel een dergelijke oproep uiteraard in dovemansoren.

Ik bleef dus bij de scouts, de 'Ridders van O.-L.-Vrouw' waar ik trouwens zeer jong was toegetreden en het al tot „nestleider” bij de welpen had gebracht.

Als lid van het Vlaams verbond van KATHOLIEKE Scouts werden wij met enkelen echter verwezen tot een ware paria-situatie. Slechts hier en daar bleek er een koppige enkeling die niet bij de KSA wilde.

Voor zover ik me herinner was ik in de zesdes haast de enige die er niet bijkwam en het scoutisme verkoos.

Toendertijd werden wij hooguit geduld door de priesters van het college. Daar waar de KSA zich integreerde in het collegeleven werden de weinige scouts met alle mogelijke middelen het leven zuur gemaakt.

Een 'proost' bleek voor ons aanvankelijk niet te vinden, tot een moedige Wilfried Pauwels

Voetbelploeg van de 'echten' en de 'onechten'

(titularis van de vierde Latijnse) tenslotte bereid bleek om z'n nek uit te steken en zich bij ons te voegen.

En weekends stonden ons in den beginne niet ter beschikking. Ik heb aan dit college-scoutisme trouwens blijvende en boeiende herinneringen aan tal van mensen.

De man die een stempel op mijn jonge leven zette was Jos Babylon, de jongere broer van de legendarische Mik (met wie ik later ook politiek bedrijvig werd).

Jos was onze patrouille-leider en bleek het proto-type van een universele geest die ons wist te motiveren voor de ecologische problematiek, de integratie van de jeugdbewegingen, het federalisme, en alles wat klassieke muziek was, gepaard met een weldoende zelf-discipline en werkkraft.

Jos is helaas te vroeg gestorven in een dom busongeval bij de terugkeer van een vakantie in de bergen.

Ik blijf hem duiden als één van de belangrijkste figuren uit mijn collegejaren.

In die 'alternatieve' groep scouts is trouwens een vriendschap gegroeid die tot op vandaag stand houdt.

Mijn collegejaren bulkten trouwens van activiteiten binnen en buiten het Klein Seminarie, waarin ik tal van mensen heb leren waarderen die ware stimulansen in mijn groeiproces waren.

Als eerste in de rij noem ik Roland Libbrecht, een onvergetelijk leraar lichamelijke opvoeding, die in eerste instantie getooid was met het diploma in enthousiasme.

In de turnles had hij de lenigheid van de kleinste van de klas ontdekt en prompt volgde mijn opname in de keurploeg die hij had opgestart. Aan de ontelbare uren die ik in de keurploeg - later met mijn jongere broer Herman - doorbracht, hou ik onvergetelijke herinneringen over. Toen ik in één der laatste nummers van „Eertijds” las dat Roland Libbrecht met pensioen was, kreeg ik een schok bij de vaststelling dat wij allen veel te vlug leven.

Door E.H. Lode Saint-Martin werd ik in de zesdes ook 'ontdekt' als sopraan voor 'Schola Cantorum'. Daar ik tot in Rhetorica onwaarschijnlijk klein bleef (zie foto!) en mijn stem niet wilde muiten bleef ik de zes volle collegejaren bij de sopraantjes hangen.

Werner Desimpelaere in 'keurploeg'-actie,
met broer Herman

en die ik wel bijzonder wist te waarderen toen hij naar Latijns-Amerika trok..

In de poësis hadden wij André Van Coillie als markant klastitularis die ons deed openbloeien voor de wondere wereld van de klassieke poëzie.

Een opvallende en onvergetelijke figuur toen was declamator en flamingant Toon Vander Plaetse, die hooguit geduld werd als lesgever in de laatste jaren, waar hij stevast een priester-bewaker naast zich kreeg in de klas om te beletten dat hij te bonte uitspraken over de clerus en politiek Vlaanderen zou debiteren voor het onschuldige puber-publiek.

En tenslotte was er E.H. André Deweerdt, die als jong priester meteen in de leeuwenkuil werd geworpen. Hij diende de vier hogere jaren te bewaken in de studie.

Hij werd uiteraard meteen uitgetest door de jonge troepen met het gebruikelijke gezoem, de kletterende pennebakkleppen, de op de vloer tikkende knikkers.

Mijnheer Deweerdt was een nederig en beminlijk man die niettegenstaande tal van pestrijen toch een zeker gezag wist op te brengen en bij velen van zijn bewaakte schapen een sympathie wist op te wekken die ook na de collegejaren bijgebleven is. De incarnatie van het ongenaakbaar gezag was evenwel de toenmalige superior Duforret, steed bewust van zijn waardigheid maar voor zijn leerlingen (en priesters?) vrijwel niet te benaderen.

Het enige reële contact kwam er in 1960, op het einde van Retorica toen we allen geroepen werden om uit te leggen of wij al dan niet tot het priesterschap aangetrokken waren. Wat dit betreft was ons retorica nog een vrij vruchtbaar jaar.

Naarmate de collegejaren vorderden opende evenwel ook de andere wereld zich voor ons.

In die schola-periode bracht meneer Saint-Martin ons een fundamentele waardering bij voor de krachtige expressie van het Gregoriaans en de verfijning van de polyfonie.

Op het college kreeg ik ook vroeg de kans mijn tekentalenten te ontplooien bij de opmaak van wekelijkse affiches en aankondigingen voor de vele (na) schoolse activiteiten waartoe de schoolbevolking werd opgeroepen.

De leraars-titularissen die ik me het levendigst herinner zijn Wilfried Pauwels van de vierde Latijnse die, naast zijn proostschap bij de scouts, een bijzonder-begaafd geschiedenisleraar was dankzij zijn synthetische geest.

In de derdes hadden wij E.H. Joris Deleye als titularis - waarom we hem Staf noemden ben ik nooit te weet gekomen. Hij was een eerder stille man die weliswaar een sterke persoonlijkheid uitstraalde

Rhetorica 1960; op de tweede rij - van onderaan te beginnen - helemaal links, Werner Desimpelaere

De directe wereld naast ons waren de aantrekkelijke studentinnen van de Burgerschool en uiteraard van Barnum die wij op zomerse dagen ontmoetten op de markt.

Het was echter levensgevaarlijk betrappt te worden in het gezelschap van één dezer maagden: ettelijke bladzijden straf volgden steevast als zedelijke compensatie.

In Poësis ontstond ook de „bende van Theo's" die regelmatig gedurende de speeltijden wist te ontsnappen om bij Maria op de markt rap een pint met een Luikse wafel te gaan nutten.

Tot het einde van onze hogere studie had die bende trouwens afspraak op zondagmorgen in de friture. We hebben er ontelbare leuke momenten meegemaakt.

In die jaren startte de familie Thiers met een gemengd jeugdkoor waar gemusiceerd werd met begeleiding van originele instrumenten, bespeeld door de kinderen Thiers.

Het was de start van een blijvend contact met klasgenoot Godfried die tot op vandaag huisconcerten aanbiedt aan zijn vele vrienden in zijn woonstee te Kortenberg.

Maar niet alleen de klassieke muziek wist ons te boeien. Op het einde van de vijftiger jaren dweepten wij met een aantal schlagers, die wij eveneens wensten te vertolken in een kwartet dat bestond uit Willy Martin, Geert Loose, Van Haecke en mezelf. Naast het „Mi son innamorato di Marino", was ons gemeenschappelijk lijfstuk het drama van Tom Dooley, dat wij op diverse feestelijkheden in en buiten het college steeds weer met overtuiging vertolkten.

Maar niet alleen de directe wereld rondom ons bleek ons te boeien: de hele wereld hield ons bezig. Uit die interesse ontstonden de 'UNO-bijeenkomsten' onder initiatief van Luc Bouckaert in zijn ouderlijk huis in de Nonnenstraat. Iedereen kreeg een rol toebedeeld en moest zijn politiek en economisch beleid zien te verdedigen op de vergaderingen. De ironie wilde dat ik als benjamin van de klas de rol van de Oostduitse president Grotewohl toebedeeld kreeg. Aan dit grote-mensen-spel bewaar ik zalige herinneringen, ook omdat het

Viering 100-dagen 1960 aan het Rumbeekse 'Sterrebos'.

prachtige praktische oefeningen tot inzicht en mondigheid bleken te zijn.

Het is allemaal lang geleden, maar er is toen doorheen de vele activiteiten een essentiële samenhang en consensus ontstaan tussen de studenten die ik op vandaag mis bij de nieuwe generatie.

DE STUDIEJAREN NA HET COLLEGE

Een totaal nieuwe wereld ging open toen ik naar het Sint-Lukasinstituut trok in Gent. De nieuwe schutkring die zich gaandeweg in het college gevormd had werd weer doorbroken. Ik viel terug op een onbekend milieu in een vrijwel onbekende stad. Het eerste jaar op kot bij twee frankofone en overjaarse freules was een ware lijdensweg waarin de eenzaamheid zwaar woog.

Ondanks waarschuwingen van het PMS-centrum dat mijn wiskundige bagage op zijn zachtst gezegd vrij licht was, wilde ik mordicus de architectuurrichting ingaan. Dit leek me de enige richting waarin de creatieve potentie hoog in het vaandel geschreven stond, en die garantie bood voor een loopbaan met steeds wisselende uitdagingen.

Wat architectuurstudies van doen hebben met de algebra en het integraal rekenen is me tot op vandaag volslagen onduidelijk en ik heb tal van jonge talenten zien struikelen over deze stomme stenen des aanstoots.

Maar naast deze struikelstenen was er gelukkig de wereld van de architectuur die zich langzaam voor ons opende. Sint-Lukas was toendertijd een nog traditionele burcht die de neo-gothiek in Vlaanderen gestimuleerd had en optornde tegen de modernismen die door de Bauhaus-beweging van Gropius in de dertiger jaren gepropageerd werd en tegen de „goddelloze” maatschappelijke thesissen van le Corbusier.

Zoals Pieter Vander Meer de Walcheren in een mini-essay het „Maak alles nieuw” propageerde, wilden wij een nieuwe wereld creëren op de asse van de in onze ogen voorbijgestreefde klein-burgerlijke architectuur van vroeger.

Wij goten onze „Brave New World” in de meest extreme vormen met gebruik van spiksplinternieuwe materialen.

De toenmalige wereldexpo '58 in Brussel had een overweldigende indruk op me gelaten en

betekende een uitgesproken baken van progressief architecturaal denken.

Sint-Lukas ging daarop slechts aarzelend in en zocht zich toen nog een duidelijk profiel waarop slechts enkele zeldzame profs een gedegen antwoord konden bieden.

Voor ons ging het allemaal te schoorvoetend waardoor een nieuw elan in de studentenbeweging ontstond.

Ik werd dan ook vrij vlug actief in de Federatie voor Architecten- en Sierkunststudenten waar ik enkele jaren secretaris bleef, het studentenblad nieuw leven inblies en tal van acties op touw zette om de conservatieve krachten in Sint-Lukas het vuur aan de schenen te leggen.

Dit leidde in het vijfde jaar tot een regelrechte oorlog met de directie en een aantal profs waarbij de spanning tussen mijn atelier-prof en mezelf culmineerde in een verbod om verder zijn lessen te volgen, wat feitelijk neerkwam op de onmogelijkheid om de studies af te maken.

Dankzij de diplomatie van enkele jonge proffen die het revolutionair elan genegen waren, kon ik het vijfde jaar dan toch uitmaken.

Mijn ultieme revanche op de hele Sint-Lukasbedoening was het eindejaarsproject dat blijkbaar bijzonder in de smaak viel van de extern gekozen jury, waardoor ik totaal onverwacht en tot consternatie van de directie laureaat kon worden.

In het midden van de zestiger jaren was trouwens volop de beroering bezig in de studentenmiddens waarin ook de Kunstscholen actief waren: er was de beweging voor Leuven Vlaams en het „We shall overcome” dat in tal van betogingen en voetmarsjes weerklonk. En er was internationaal studentenberoering waarin de toenmalige maatschappelijke structuren fundamenteel in vraag werden gesteld dat tenslotte uitmondde in de roemruchte meimaand van 1968 in Parijs.

STAGE

Onmiddellijk na mijn studies werd ik als stagiair aangeworven in een pas opgerichte multidisciplinaire Groep die zich de naam „Planning” gekozen had en zich te Brugge vestigde. In 1965 werd het initiatief daartoe genomen door Peter Callebaut, een progressief architect die als prof. in Ter Kameren te Brussel mee aan de wieg stond van de studenterevolte. Hij besepte toen zeer scherp dat de architectuur uit zijn maatschappelijk isolement moest zien te komen en wilde de vorming van een grote interdisciplinaire groep waarin architectuur deel zou uitmaken van stedenbouw, engineering, binnenhuiskunst.

Op 1 januari 1966 waagden vier moedigen de stap: ze brachten hun projecten en hun personeel samen en zouden vanaf dit moment in Groep optreden. Voorzitter van de vennootschap werd Jan Tanghe, die naam en faam had in de progressieve architectenmilieus en die ik als student had leren kennen via publikaties, briefwisseling en jury's in Sint-Lukas.

Die ambitieuze groep kende in de eerste jaren heel wat tegenwind, vooral uit de traditionele architectenmilieus waar het „vrij beroep” als een rots in de branding voorop stond en voor wie aan het hyper-individualistisch kunstenaarssyndroom niet mocht getornd worden.

Als stagiair was ik ook het mikpunt van een aantal medestudenten die zich haastten om de koperen plaat aan de gevel te hangen en me een vroege dood van de associatie voorspelden. Het doodgeboren kind bleef echter leven en breidde zijn activiteiten bovendien rustig uit.

GROEP PLANNING VAN DE EERSTE JAREN TOT NU

De ontwikkeling van de groep kende een rode draad waarbij het uitgangspunt steeds was ingegeven door de continuïteit en de contextualiteit van de gebouwde omgeving.

Als naaste medewerker van Jan Tanghe werd ik meteen geconfronteerd met een evolutie die lijnrecht indruiste tegen onze 'maak alles nieuw'-dromen uit de studententijd. Het was immers vlug duidelijk geworden dat de meedogenloze afbraak van ons stedelijke areaal en de blinde bebouwing van onze laatste landschappen leidden tot een fundamentele vervreemding.

Niet alleen de kaalslag van het Brusselse Noordkwartier kreeg steeds meer tegenwind van klaarziende mensen die dit vooruitgangssyndroom formeel verwierpen, ook onze laatste historische stadskernen vielen steeds sneller onder de sloophamer.

Zelfs in de Brugse binnenstad gingen merkwaardige monumenten tegen de grond. En na de val van het Brusselse Noordkwartier werden begin van de jaren 1970 ook de Marollen bedreigd.

Dankzij de oprichting van de Marcus Gerardstichting die te Brugge historische waardevolle huizen kocht, renoveerde en weer verkocht kwam er een reactie en een nieuw bewustzijn bij de burgers die langzaamaan weer de waarde van het historisch erfgoed gingen onderkennen. In Brussel werden tal van actiegroepen opgericht die de politici stelselmatig onder druk zetten.

In 1972 startte de opmaak van het 'Structuurplan van de Brugse binnenstad' dat onder impuls van de jonge schepen voor stadsvernieuwing Dries Van den Abeele, vorm kreeg. Als jong architect waren het kapitale jaren voor mij waar ik aan de hand van complex studiemateriaal de intrinsieke noodzaak leerde onderkennen van de revalorisatie van ons verleden dat wij als waardevol erfgoed moeten zien over te dragen aan de volgende generaties.

In 1975 volgde de publikatie van het 'denkmodel' voor de Stad Brugge in boekvorm. Het

Europarlement met brug over Belliardstraat te Brussel.

werd de aanzet voor een nieuw beleid voor het 'Bruges la Morte' dat zich snel uit zijn letargie bevrijdde en wereldwijd een begrip voor stadsrenovatie werd.

Ook in Brussel slaagde Groep Planning erin aan te tonen dat een verdere afbraak van de Marollen nefast zou zijn voor de overleving van de reeds sterk toegetakelde binnenstad. Inmiddels was ook de Afdeling Architectuur actief in de stadskern van Brugge waar in 1975 gestart werd met de renovatie van een belangrijk buro-complex in de Oude Burg en aangetoond werd hoe een hedendaagse architectuur zich kon integreren in een middeleeuwse context.

Als groeiende groep diende echter ook gemikt te worden op belangrijke Brusselse markt waar 'Europa' een stijgende aanwezigheid kende.

Er volgden projecten waaronder de hoofdzetel van een Bankgebouw, een belangrijk restauratie-project van de Concert-Noble-zalen (een beschermd gebouw van Arch. Beyaert die met zijn beeltenis op de briefjes van 100,- BF prijkt), het Europees Parlement met de brug over de Belliardstraat. In de loop van de jaren werden, overwegend op de as Brugge-Brussel heel wat projecten gerealiseerd die telkenmale willen inspelen op de plaatselijke context.

Na mijn stagejaren werd ik in 1968 - het jaar van mijn huwelijk - opgenomen in de groep. In 1975 werd ik omwille van de stijgende activiteiten aangezocht als senior-partner, waarna ik op 1 januari 1989 als voorzitter van de Groep werd gekozen, in opvolging van Jan Tanghe, die met pensioen ging.

HET ROESELAARS VERKEERSPLAN EN ANDERE PROJECTEN

Groep Planning was inderdaad de auteur van het Roeselaars verkeersplan.

Verkeersplanning is trouwens een logisch gevolg van ons stedenbouwkundig werk dat daarin een essentiële schakel betekent.

Naast de structuurplannen voor Brugge en Oostende kwamen er steeds meer specifieke verkeersstudies voor een aantal steden. Gent kreeg het eerste belangrijk verkeersplan dat door gebrek aan politieke moed trouwens geen uitvoering kreeg.

Ook Roeselare werd een belangrijke 'case-study' omdat de wil van een goed-werkend stadsbestuur formeel aanwezig was om er iets van te maken en het niet bij een theoretische studie te laten.

Zoals steeds brengen nieuwe ideeën vooral bij de Middenstand schrijfreacties teweeg.

In Brugge hadden wij bij de realisatie van het Structuurplan en de diverse herbestravingsprojecten echter veel ervaring opgedaan die ook bij de opvang van de klassieke reacties in mijn geboortestad nuttig bleken.

Persoonlijk heb ik deze studie enkel in de coulissen gevolgd. Verkeerscirculatie-planning wordt immers steeds meer een specialiteit waarvoor Ulrich Keppler, een jong stedenbouw-ingenieur, gevormd in Duitsland en reeds meer dan 10 jaar actief in onze groep de verantwoordelijkheid draagt.

Als Roeselarenaar kreeg ik in den beginne uiteraard de meest disparate reacties te horen omwille van het doorbreken van ingewortelde gewenningspatronen.

Naderhand bleek men duidelijk de voordelen te onderkennen van het doorknippen van het doorgaand verkeer en de promotie van fiets- en voetgangersverkeer.

Inmiddels werd een evaluatie van het plan gemaakt tot grote tevredenheid van het opdrachtgevend stadsbestuur en werden wij gevraagd straks Rumbeke aan te pakken.

Het is weliswaar frappant dat steeds meer steden en gemeenten zich inspireren aan het

Roeselaars voorbeeld en bewust zijn van de draagkracht voor de bevolking van een goede, evenwichtige verkeersontwikkeling waarbij de auto nadrukkelijk op zijn juiste plaats wordt teruggebracht. Men moet weten dat de stad het verkeer dient te conditioneren en niet omgekeerd.

Op vandaag is Groep Planning betrokken op een 25-tal gemeenten doorheen het Vlaamse land. In West-Vlaanderen noem ik bijvoorbeeld Izegem, Waregem, Harelbeke, Dadizele, Ieper, Poperinge, Tielt en ... Brugge waar wij volop bezig zijn met een belangrijke studie over het verkeer in en om de historische stad die dringend behoefte heeft aan verkeersuitdunning.

Maar naast de verkeersstudies zijn er nog tal van andere projecten waarvoor Groep Planning verantwoordelijk tekende. In de architectuur noem ik diverse restauratie-studies als daar zijn het Hof van Watervliet te Brugge, de stadhuizen van Poperinge, Knokke, Heist en Ruiselede, de gevel van het Bisschoppelijk Paleis te Brugge, de kapel van het Brugse Sint-Leocollege.

Voor het Klein Seminarie hoop ik eerlang te mogen starten met de restauratiestudie van de kerk.

Ook in Brussel wacht nog veel restauratiewerk, overwegend voor classicistische panden uit de 18de eeuw, zowel in opdracht van het Ministerie van Openbare Werken, het OCMW als privé-opdrachtgevers.

Herstellingsoord voor Zieken en Gehandicapten 'Ter Duinen', Nieuwpoort.

Naast de reeds genoemde projecten in Brussel vermeld ik graag de uitbouw van het Katholiek Hoger Instituut in Oostende (langs de Koninklijke baan), het project Ter Duinen in Nieuwpoort waar zieken en gehandicapten komen voor hun revalidatie, de paeda, sportzaal en kapel voor het HTI te Brugge, het Provinciaal Handels- en Taalinstituut te Gent, de Rijkswachtkazerne in de Gentse binnenstad.

Er staan ook nog tal van projecten op stapel, waaronder de hoofdzetel van een belangrijke verrekeningsmaatschappij in Brussel.

Naast de architecturale activiteiten die nog steeds de hoofdmoot vormen, wordt onze groep ook steeds meer geconsulteerd voor zogenaamde feasibility-studies waarbij publieke en private opdrachtgevers eerst de 'doenbaarheid' laten bestuderen van een project vooraleer tot de realisatie over te gaan. Dergelijke studies maakten wij bijvoorbeeld voor de Ministeries van Economische Zaken en Justitie in Brussel.

Daarnaast worden alle stabiliteitsstudies van onze projecten en de coördinatie van de technische studies in eigen huis gedaan waardoor de totale verantwoordelijkheid van een project eenmalig is en niet versnipperd wordt over diverse verantwoordelijken, zoals veelal het geval is.

Bovendien hebben wij ook eigen binnenhuisarchitecten in dienst die zorgen voor de volledige afwerking van diverse projecten.

Zo werden wij belast met de volledige interieurstudie voor de 1000 arbeidsplaatsen in het Markiesgebouw van de Vlaamse Regering in Brussel.

Zoals u merkt is het interdisciplinair aspect duidelijk aanwezig in de Groep die inmiddels uitgroeide tot een 50-tal medewerkers verdeeld over een bureau te Brugge en te Brussel.

TOEKOMST IN DE ARCHITECTUUR?

Op vandaag beleven wij uiteraard een hoogconjunctuur met de gevolgen van oververhitting in 'de bouw' die iedereen kent. Het is duidelijk dat de huidige bouwkwaliteit soms omgekeerd evenredig is met de kwaliteit.

Groep Planning heeft er steeds naar gestreefd borg te staan voor hoge kwaliteit in studie en begeleiding van architectuur, stedenbouw of engineering.

Het is mijn innige overtuiging dat kwaliteit de enige overlevingskans is voor projectgroepen als de onze, en dat wij tevens meer aandacht zullen hebben voor de kwaliteiten van het (gebouwde) milieu als dringend antwoord op het blind economisch dogma dat de 20ste eeuw de geschiedenis zal doen ingaan als de eeuw van de 'Afbraak van het Menselijke'.

Joost Vanbrussel

Ret. 1959

FEITEN VERGAAN, FOTO'S BLIJVEN

De klasfoto, potscherf van een „goeie ouwe tijd”

2° Latijn-Griekse anno 1984-85 in oude stijl. Initiatiefnemer Luc Pillen staat uiterst rechts.

Punt, andere lijn! Jawel, weer wordt een punt gezet achter het schooljaar, nu het opvoedend personeel zijn beslissende krabbel in het duurzame diplomapapier kerft. Wel valt de schoolpoort nog lang niet knarsend in het slot, maar lonkt zij een vakantie lang om inschrijvingen, gegeerd als waren het de dure aflaten voor de ziel van het kind. Ten huize van menige leerling evenwel nemen handboeken, schriften en agenda's een hoge vlucht... om fladderend te belanden in de vergeethoek van twee maanden zon en zalig nietsdoen. Wat koestert die argeloze „kinderziel” in de schoot van zijn geheugen, in het bovenste laatje van zijn herinnering? De elegantie waarmee Jan Buurman tijdens een kikvorsstand op zijn neus kwakte? De grimas waarmee leraar X (bijnaam Y) daarbij zijn lach poogde te onderdrukken? De klasuitstap die uitliep op een eerste kater? En, welk souvenir resumeert deze „moments suprêmes” beter dan de klasfoto? Zwartwit of technicolor, zij zijn de potscherfen bij uitstek van een „goeie ouwe tijd”.

Fotografisch in memoriam

Het verleden wordt door de mens meestal bejegend met een ambigu gevoel, schommelend tussen sympathie en verwensing. Wetend dat iemand zich wellustig kan wentelen in de pijnlijke herinnering aan een spaak gelopen liefde, kan men Marnix Gijsen bijtreden waar hij spreekt over de „goeie ouwe tijd, die goed is omdat hij voorbij is.” In die mentaliteit worden klasfoto's bovengehaald en bestudeerd tijdens reünies en jubilea, of bij een luidruchtig vriendenbezoek. Maar ook op een blauwe maandag, wanneer het godvergeten heden de nostalgie naar vroeger opwekt. Met een superieure grijs wordt dan aangewezen wie naar Melbourne is uitgeweken, vader werd van 24 spruiten of onlangs nog in het Rad van Fortuin figureerde.

Maar, het klaskiekie is méér dan het vastleggen van een groep leerlingen en leraars die een jaarlang vanalles hebben beleefd. Niet alleen moet het als beeldmateriaal fungeren bij de felle epiek rond het leven tussen bank en bord; de foto moet tevens kunnen rivaliseren met illustere schoolgebouwen als evocatie van de vervlogen tijden en vooral een kijkplaatje worden waarop generaties later het „nageslacht” de vergane glorie en trots van toen kan herbeleven.

De ideale fotograaf heeft dit alles steeds in het achterhoofd wanneer hij een klas te lijf gaat, zij het met gesofistikeerde fotosnufjes of met het vervaarlijk tuig dat de beeldenstormers van vroeger bedienden. Toen, meer dan nu, besepte men overigens de magische kracht waarmee een „lichtdrukmaal” het verleden reanimeert. Het loont daarom de moeite te grasduinen in het archief van ons Klein Seminarie - zijn naam is klein, maar groot is zijn verleden -, dat a.h.w. een fotografisch in memoriam bergt van ruim 100 jaar klasfoto's.

Van „Kijk niet naar het vogeltje” tot „cheese”

Wanneer de eerste klas in Roeselare werd vereeuwigd, is niet geweten. Ook ontbreekt in het schoolalbum van het Klein Seminarie menige fotobladzijde, niet zelden uit de minst woelige perioden. Zo rijkelijk als bijvoorbeeld de oorlogsjaren vertegenwoordigd zijn, zo luttel is de fotografische herinnering aan de „vette jaren”. Geen historisch overzicht dus, maar (zoals het aan het einde van een schooljaar past) wat kwajongensgedachten rond de grote schoolmo(nu)umenten van weleer.

In de sakristie van de St.-Michielskerk: vrees voor bommen en oorlogsgeweld maken plaats voor geveinsde (?) gezelligheid.

De Roeselaarse geschiedenis van de schoolfoto zal wel niet vroeger opklimmen dan tot 1865-1866. Sedert dat jaar dateert het oudst bewaarde specimen, waarop het toenmalige lerarenkorps in groot ornaat rond superior Van Hove zetelt achter een weelderig tapijt. Het prille klaskiekie (vanaf het Rodenbachtijdperk, 1874-1876) ademt eenzelfde sfeer uit van

energieke ernst en niet-uniforme degelijkheid... heel anders dan het stereotiepe seriewerk dat vandaag de dag aan een abiturient wordt meegegeven.

Het „lichtdrukmaal” van de 19de eeuw is a.h.w. als een kijkplaatje geënsceeneerd. Fotografie was een dure, niet alledaagse aangelegenheid, waarvoor het poserende volkje zijn beste beentje voorzette en zijn beste plunje aantrok. Maar, was het uit mondaine trots, uit vrees voor die duivelse accordeon die hem aanstaarde, of voor de plotse ontploffing van de flits? In ieder geval keek niemand in die tijd „naar het vogeltje”, zodat deze gebruikelijke uitdrukking als van latere datum mag worden beschouwd.

Fotoregie

De fotograaf aan zijn kant hield zich aan de stelregel die reeds gold sedert de middeleeuwse gravure: geen momentopname, maar een totaalbeeld dat het gehele (levens)verhaal van de betrokkene in één beeld resumeert. Dit maakt hem tot de regisseur van een onbeweeglijk toneel, dat een heel schooljaar evoceert.

Soms worden daartoe enkele schaarse attributen (boeken, apparatuur, een tafel) erbij gesleurd. Verder een reeks tableaux vivants: leraar en leerling in een diepgaande, doch minzame dialoog, anderen die quasi-nadenkend (dromen? mijmerend?) naar de rand van de foto staren... Steevast grijpen de jongelingen elkaar beet om de samenhang binnen de klas te onderstrepen, terwijl het individualisme te meten valt aan de grootte van de uurwerketens en hoogtij viert in de opzichtigheid van strik of (omstreeks de 1ste wereldoorlog) das. Wie de rode lantaarn is, valt weliswaar niet op te maken, maar eerste en tweede van de klas genieten steeds de onmiddellijke nabijheid van de superior, boegbeeld van vrome kennis.

Ofschoon de oudste klasfoto's het schoolleven op z'n paasbest weerspiegelen, zijn zij tevens een venster op het verleden. De mimiek én de pose zijn niet toevallig, maar ongewild zijn toch bijvoorbeeld de houding en de kledij: hoe de onwennigheid met de handen werd opgevangen door de toen geliefde Napoleon-houding; hoe gevarieerd de kostuums waren, hoe men toen vermeed „mooi in de rij” te zitten... dit alles in een tijd waarvan men het onderwijs nu wel eens als onmenselijk streng, ja zelfs dictatoriaal durft bestempelen.

Niets aan de hand

In de mate dat de gevoelige plaat enkel het essentiële, het typerende en vooral de schone zijde van de realiteit verdroeg, zo werden storende factoren systematisch geweerd, zelfs radikaal naar de hand gezet. Zoiets valt niet te bewijzen, maar de relatief numerieke aanwezigheid in het seminariearchief van foto's uit oorlogstijd lijkt dit te illustreren. Bij het zien ervan zal de huidige scholier, in een ongecontroleerde reflex weliswaar, ongetwijfeld de jongens op de foto benijden om de schijnbare gezelligheid waarin toen ondergedoken les werd gegeven.

Tijdens de eerste wereldoorlog, toen het Klein Seminarie tot het „Kriegslazarett 123” werd omgedoopt en wegens Duitse argwaan het onderwijs intra muros werd verboden, genoten de leerlingen onderwijs bij particulieren, in sacristieën, zalen en openbare gebouwen van de stad. Dit uniek gebeuren werd rijkelijk en op deze wijze op foto vastgelegd, dat nauwelijks iets van het oorlogstumult zichtbaar was. Integendeel, het betreft veeleer ongedwongen, knusse prenten: iemand steekt schalks een vinger op, een ander lacht breedmonds, niet eens iedereen staat op de foto... De kanonnen noch het luide ontploffen van de flits lijken de kinderen de daver op het lijf te jagen: „niets aan de hand”.

Cheese

Na de tweede wereldoorlog vond fotografie de gewone man, en de oorlog de groepfoto. De gevolgen waren tweevoudig. Fotografie werd tendele consumptie, de klasfoto kreeg ongewild de stempel van de militaire discipline, eigen aan de voorbijge Duitse tragedie. Nog later, nu dus, wordt er nog zelden werk van gemaakt. Het bijgevoegde exemplaar is te danken aan het initiatief van één enkele leraar.

De huidige klasfoto is van alle charme gespeend. Wie zal immers vertederd glimlachen bij het zien van een overbevolkte klas adolescenten, opeengepakt „om er allemaal op te kunnen”. Een mooi pak hoeft niet meer, veel liever een jeansbroek, waardoor spichtige knieën priemen en die onderaan in toenemende mate groeiringen vertoont. Geen das, geen strik, nee... de bontgeverfde mode doet het veel beter op de kleurenfoto.

En, waarom niet vrijpostig in de lens staren? Die fabel van het vogeltje... in ons atoomtijdperk! Veel moderner is het de mond in een „cheese-lach te plooiën. Alhoewel... een vluchtige studie wijst uit dat aan het Klein Seminarie halsstarrig de Engelse uitspraak wordt gerespecteerd: gesloten mond, lippen ernstig neergedrukt. De nagestreefde vrolijkheid wordt immer maar verkregen bij een Amerikaanse „cheese”-stand... wat de oorsprong van deze uitdrukking verraadt.

Alle gekheid op een stokje, ook de moderne klasfoto weerspiegelt de opvoedingsfilosofie van zijn tijd. Zoals een klas als team wordt beschouwd, waar elk naar eigen kunnen een inbreng heeft, zo stellen de leerlingen zich voor de foto op als een voetbalploeg, waar elk individu zijn boodschap aan het nageslacht doorgeeft via de graffiti op z'n T-shirt of sweater.

Hoe onverbiddelijk is de lens?

„De poësisklas met Albrecht Rodenbach (1874-1875). Merk de pastorale hand op de leerlingenschouder en het losse leunen op de stoel rechts”.

Van een klasfoto wordt eigenlijk verwacht dat hij ontsnapt aan de kluisters van de tijd en a.h.w. een kaleidoscoop is, waardoor het collegeleven in z'n weliswaar vervormde realiteit kan nagespeurd worden. Deze gedachte inspireerde de mens ertoe om aan de fotografie een discipline toe te voegen: de manipulatie van het beeld, de doka-intrige waarbij een strijd geleverd wordt tegen het onverbiddelijk realisme van de lens.

Een historisch voorbeeld is de manipulatie in de donkere kamer van de schaarse Rodenbachfoto's. De Roeselaarse expert wijlen Geert Lepez vestigde er al de aandacht op dat zowel de bijgevoegde foto van de poësisklas als die van de Lettergilde (om bestwil) vervalst zijn. In beide foto's zou een latere foto van Berten „met de vinger aan de wang” gemonteerd zijn, want reeds in zijn collegejaren was de wonderknape „een dromende, dwepende jongen met diepzwarte kijkers, dragend een onbegrepen wereld” (Hugo Verriest). Zo wijkt de geschiedenis voor de mythe.

Ook voor de scholier zelf is de klasfoto tenslotte een testament van zijn schooljeugd. Daarom spant hij zich in om opgemerkt te worden in de groep. De navolging van de Rodenbach-look was na de vervalsing een feit (zie overigens de oorlogsfoto) maar er waren nog traukjes om het argus oog van de lens te verschalken. Wat bijvoorbeeld als een klas collectief zijn „dier-baar” oordeel velt over de roemrijke priester-dichter van het Klein Seminarie? Wat gescharrel tussen de rangen, twee hoofden die rijzen en... flits! Hopelijk stootte de fotograaf zich geen tweemaal aan dezelfde steen!

„Werd Gezelle verguisd in de vijftiger jaren?”

(Repro's Stefaan BEEL)

Peter Malisse
Ret. 1978

Bond-ig

De zotte mei-zomer ligt alweer achter ons, en tóch richten wij nog even de schijnwerpers op 2 winteractiviteiten van onze bond: het kerstconcert van 27 december '89 en het aperitiefconcert van 18 februari '90.

Omdat er weinig kontaktpunten zijn tussen beide (behalve dan dat het tweede op het eerste werd aangekondigd) krijgen ze elk een foto en een eervolle vermelding.

Het kerstconcert leed onder 2 natuurlijke fenomenen van die tijd: de mist, kleverig als het hars van de kerstboom, en de griep, aanstekelijk en plagerig als nooit te voren. Bleef daarvoor wellicht wat publiek achter, koren en solisten waren present en beloonden de moedigen met een gevarieerd concert onder de vlag van het „Land of Hope and Glory” dat ook als slot werd gebracht met een solo van Joost Vanbrussel. Naast het koorgedeelte verzorgd door Canteclaeer (lagere school), Colliemando en het Sint-Michielskoor, was er ook een ruim instrumentaal aanbod, met aan het orgel Peter Malisse; Dirk Blockeel op klavecimbel en Hans Vandaele, cello. Lieven Vanlerberghe verzorgde de bindteksten en declameerde een aangrijpend kerstverhaal. Het geheel lag in de kundige handen van Arnold Loose, en Serge Vanneste zorgde met een piekfijn uitgebalanceerde belichting dat alle uitvoerders haarscherp in de kijker stonden. Met zijn eigen sfeer en traditie is ons kerstconcert een vertrouwd rustpunt geworden in de drukke eindejaarsperiode. Dank en appreciatie dan ook vooral voor Arnold Loose, die jaarlijks de uitdaging aanvaardt, een programma inéénschuift, repetities vastprikt in examen- en vakantietijd, solisten opspoort en motiveert, en de avond zelf met een onbewogen kalmte dirigeert. Zélfs bij mist beslist de verplaatsing waard.

(Foto Stefaan BEEL)

In tegenstelling tot het kerstconcert, was het APERITIEFCONCERT een primeur.

Jo Baert, bariton én oud-leerling, had ons een Schubert-concert gesuggereerd, ten voordele van een sociaal werk.

Wij vonden in Kiwanis-Rodenbach een geknipte mede-organisator en de (r)evolutie in Roemenië legde ineens zoveel noden bloot dat alles in de kortste keren werd gerealiseerd. In extremis kreeg Jo Baert (die met een Roemeense is gehuwd) blijkbaar interessanter kontrakten, zodat vlug naar een ander programma én vertolkers moest worden gezocht. We vonden een trio (dat zelfs geen tijd vond om een naam te bedenken): Karlien Robbe (piano), Filip Defrancq (tenor) en Bea Desmet (sopraan). Beide laatsten zijn aangesloten bij de Vlaamse operastichting.

Ze brachten een sterk gevarieerd en bijwijlen speels programma van 2 X een half uur.

De opbrengst ging deels naar Roemenië (25.000 fr.) en deels naar Mensen helpen Mensen (10.000 fr.)

Eerlijkheidshalve moeten we toegeven dat Kiwanis het leeuwenaandeel voor zijn rekening nam, zowel qua organisatie als qua opkomst.

Toch was het een geslaagde formule: een aperitiefje op zondag misstaat nooit; wat muziek erbij is altijd feestelijk; tijd en vertrouwde mensen om een onderhoudend babbeltje te plaatsen; via een organisatie met ons vertier een deel van de noden helpen lenigen; jonge (én zeer hoopvolle) artiesten die een kans krijgen; kortom, een echte zondagse „bedoeninge” die smaakt naar nog!

(Foto Stefaan BEEL)

Mocht je nu denken dat we enkel concerten organiseren dan ben je verkeerd: op 11 november is er weer onze jaarlijkse ontmoetingsdag. Dit keer voor de uitgangsjaren eindigend op 0 of 5. Indien je de aankondiging niet hebt gezien, dan moet je dringend enkele bladzijden terug draaien; tenzij je natuurlijk achteraan bent beginnen lezen; dan voel ik me vereerd, en kan je rustig verdergaan.

Johan Plets

Ret. 1969

Familie

GEBOORTEN

- Lore, dochtertje van Heer en Mevrouw Hendrik en Sabien Devriendt-Lagrain, Roeselare, 7 november 1989 (oud-leerling moderne 1978), Mariastraat 7, 8800 Roeselare.
- Lorenz, zontje van Heer en Mevrouw Ronny en Linda Vandewaeter-Hollevoet, Roeselare, 22 november 1989 (leraar), Wilde Kastanjestraat 20, 8810 Roeselare-Rumbeke.
- Elke, dochtertje van Heer en Mevrouw Lieven en Ann Viaene-Plets, Kortrijk, 23 november 1989 (leraar), Hazebeekstraat 49, 8750 Hulste.
- Nele, dochtertje van Heer en Mevrouw Werner en Katrien Devriendt-De Groote, Knokke, 16 december 1989 (oud-leerling latijnse 1980), Nyckestraat 16, 8300 Knokke-Heist.
- Kaat, dochtertje van Heer en Mevrouw Peter en Katrien Lezy-Debruyne, Izegem, 5 januari 1990 (oud-leerling latijnse 1977), Kleine Stadenstraat 7/6, 8830 Hoogdele.
- Jakob, zontje van Heer en Mevrouw Frans en Kathleen Vandermeersch-Deweerd, Brugge, 25 januari 1990 (oud-leerling latijnse 1972) Zandberg 6, 8021 Loppem.
- Matthias, zontje van Heer en Mevrouw Johan en Nadine Desnyder-Vanacker, Roeselare, 25 januari 1990 (oud-leerling moderne 1976), Klokkeputstraat 119, 8800 Roeselare.
- Emma, dochtertje van Heer en Mevrouw Mark en Els Deceuninck-Verstraete, Roeselare, 27 januari 1990 (oud-leerling latijnse 1970), Hoogstraat 37, 8810 Roeselare-Rumbeke.
- Brecht, zontje van Heer en Mevrouw Bart en Veronique Boone-Doom, Roeselare, 13 februari 1990 (leraar), Noordstraat 5, 8260 Aartrijke.
- Heleen, dochtertje van Heer en Mevrouw Harold en Marleen Haspeslagh-Lambrecht, Roeselare, 21 februari 1990 (oud-leerling latijnse 1979), Groenestraat 44a, 8120 Kortemark.
- Andries, zontje van Heer en Mevrouw Bart en Griet Denturck-Casteleyn, Aalst, 10 maart 1990 (oud-leerling moderne 1976), Bergekouter 1, 9300 Aalst.
- Emily, dochtertje van Heer en Mevrouw Ignace en Veronique Maselis-Hinneken, Leuven, 17 maart 1990 (oud-leerling latijnse 1981), Louizalaan 112/8, 1050 Brussel.
- Annelies, dochtertje van Heer en Mevrouw Wim en Myriam Deckmyn-Pollentier, Wilrijk, 20 maart 1990 (oud-leerling latijnse 1973), R. Sniederstraat 42, 2340 Beerse.
- Daan, zontje van Heer en Mevrouw Karel en Lieve Vandamme-De Coninck, Roeselare, 1 april 1990 (oud-leerling latijnse 1987), Rodepoortstraat 1, 8850 Ardooie.
- Tim, zontje van Heer en Mevrouw Marc en Martine Verbrugghe-Glas, Izegem, 2 mei 1990 (leraar), Kleine Kachtemsestraat 4, 8800 Roeselare.

WIJDINGEN

- Eerwaarde Heer Hans Decancq (moderne 1975) samen met zijn broer Bart priester gewijd te Oud-Heverlee op 21 april 1990.
- Eerwaarde Heer Johan Loones (moderne 1983) gewijd te Roeselare op 24 september 1989.
- Eerwaarde Heer Christ Demeester (moderne 1982) gewijd op 8 juli 1989.

BENOEMINGEN

Eerwaarde Heer Lode Monbaliu (Oud-leraar) werd tot pastoor benoemd te Damme op zondag 6 mei 1990, Brugstraat 7, Damme.

HUWELIJKEN

Heer en Mevrouw Bart en Patricia Meirhaeghe-Bauwens, Wortegem-Petegem, 10 juni 1989, oud-leerling moderne 1979, Hendrik Consciencelaan 30, 9950 Waarschoot.

Heer en Mevrouw Patrick en Siska Maselis-Lecluyse, Kortemark, 8 juli 1989, Oud-leerling latijnse 1979.

Heer en Mevrouw Paul en Mieke Plancke-Maddens, Roeselare, 26 augustus 1989, Oud-leerling moderne 1982, Noordstraat 62, 8800 Roeselare.

Heer en Mevrouw Dirk en Katrien Hoirelbeke-D'hondt, Roeselare, 2 september 1989, Dochter van Leon D'hondt (Moderne 1960), Blinde Rodenbachstraat 26, 8810 Roeselare.

Heer en Mevrouw Luc en Caroline Peene-Van Hoof, 's Gravenwezel, 9 september 1989, Oud-leerling latijnse 1982.

Heer en Mevrouw Lieven en An Danneels-Schotte, Ieper, 16 september 1989, Oud-leerling latijnse 1981, Reulensvest 189, 3000 Leuven.

Heer en Mevrouw Jan en Katrien Tack-Vermandere, Marke, 22 september 1989, Oud-leerling latijnse 1982, Nerviërsiaan 7, 1810 Wommel.

Heer en Mevrouw Mario en Ann Snaet-Verkindere, Oostnieuwkerke, 7 oktober 1989, Oud-leerling moderne 1980, Kapelleriestraat 27, 8140 Staden.

Heer en Mevrouw Kristiaan en Mieke Delafontaine-Van Hootegem, Wingene, 7 oktober 1989, Oud-leerling latijnse 1980, Gemeenteplaats 32, 2160 Brecht.

Heer en Mevrouw Jan en Ingrid Robbe-Deputter, Oostende, 20 oktober 1989, Oud-leerling moderne 1975, Langestraat 34, 8370 Blankenberge.

Heer en Mevrouw Ignace en Carine Delbeecke-Note, Kortrijk, 21 oktober 1989, Oud-leerling moderne 1981, Sint-Denijsestraat 167, 8500 Kortrijk.

Heer en Mevrouw Carl en Gudrun Devolder-Vermeersch, Roeselare, 23 december 1989, Oud-leerling moderne 1984, Vlamingstraat 13, 8800 Roeselare.

Heer en Mevrouw Dirk en Mieke Hessels-Vuylsteke, Bavikhove, 23 december 1989, Oud-leerling latijnse 1974, Papebrugstraat 11/2, 8100 Torhout.

Heer en Mevrouw Rik en Lieve Bossuyt-Van der Plaetsen, Evergem, 23 december 1989, Oud-leerling latijnse 1977, Voetbalstraat 5, 9920 Lovendegem.

Heer en Mevrouw Dirk en Katrien Vantighem-Delobelle, Roeselare, 3 maart 1990, Oud-leerling moderne 1984, Tervuursestraat 120, 3000 Leuven.

Heer en Mevrouw Michiel en Ann Decroos-Richet, Ieper, 7 april 1990, Oud-leerling latijnse 1981, Vleeshouwerstraat 8, 8900 Ieper.

Heer en Mevrouw Johan en Natascha Maddens-Lingier, Roeselare, 28 april 1990, Oud-leerling moderne 1982, Rozenstraat 29/3, 8800 Roeselare.

Heer en Mevrouw Frank en Anne-Marie Danneels-van Merris, Zedelgem 12 mei 1990, Oud-leerling latijnse 1979.

OVERLIJDENS

Heer Gilbert Devos, geboren te Anzegem op 5 mei 1904 en overleden te Anzegem op 14 november 1989, grootvader van Roeland Luttun (latijnse 1986).

Mevrouw Maria Degruytere-Vanzielegheem, geboren te Roeselare op 1 januari 1904 en overleden te Roeselare op 16 november 1989, grootmoeder van Jacques Marichal (latijnse 1968).

Eerwaarde Heer Maurits Bommerez, geboren te Roeselare op 5 april 1906 en overleden te Roeselare op 1 december 1989, oom van meerdere oud-leerlingen.

Mevrouw Maria Van Tyghem-Claes, geboren te Herent op 8 november 1903 en overleden te Roeselare op 4 december 1989, moeder van Arnold Van Tyghem (latijnse 1948) en grootmoeder van meerdere oud-leerlingen.

Mevrouw Simonne Decoene-Grymonprez, geboren te Izegem op 23 juli 1920 en overleden te Roeselare op 21 december 1989, grootmoeder van Curd Moerman (moderne 1989).

Heer Louis Hoedt-Dequidt, geboren te Pervijze op 10 december 1902 en overleden te Roeselare op 5 januari 1990, schoonvader van Guido Vandelanotte (leraar).

Eerwaarde heer Hlodwig Rooryck, geboren te Alveringem op 15 september 1901 en overleden te Tielt op 21 januari 1990 (oud-leraar).

Heer Gerard Cardoen-Van Cauwenberghe, geboren te Kortemark op 16 juni 1922 en overleden te Roeselare op 21 januari 1990, vader van Lode (latijnse 1969), Lieven (latijnse 1971), Joost (latijnse 1972) en Steven Cardoen (latijnse 1976).

Mevrouw Maria Baekelandt-Messely, geboren te Ledegem op 3 december 1898 en overleden te Roeselare op 24 januari 1990, grootmoeder van Koen (moderne 1981) en Roeland Baekelandt (moderne 1987).

Heer Alberic Pollet-Develter, geboren te Esen op 8 juli 1911 en overleden te Roeselare op 24 januari 1990, schoonvader van Erik Sanders (latijnse 1955).

Heer Omer Brackx-Vallaëys, geboren te Roeselare op 22 september 1945 en overleden te Roeselare op 25 januari 1990, vader van Frank Brackx (moderne 1989).

Mevrouw Maria-Theresia Vanoverberghe-Degryse, geboren te Rumbeke op 6 januari 1901 en overleden te Roeselare op 30 januari 1990, grootmoeder van meerdere oud-leerlingen.

Heer Joseph Cneut-Desimpelaere, geboren te Geluwe op 12 februari 1914 en overleden te Geluwe op 1 februari 1990, grootvader van Carl Cneut (latijnse 1987) en Koen Berghman (latijnse 1987).

Mevrouw Maria Vanspeybrouck-Drijepondt, overleden te Lichtervelde op 1 februari 1990, echtgenote van A. Vanspeybrouck (latijnse 1939).

Heer Salomon Parmentier-Van Iseghem, geboren te Roeselare op 12 november 1907 en overleden te Kachtem op 8 februari 1990, vader van André Parmentier (latijnse 1954) en grootvader van meerdere oud-leerlingen.

Heer Maurits Verhaest-Buyse, geboren te Roeselare op 27 augustus 1906 en overleden te Roeselare op 8 februari 1990, oom van meerdere oud-leerlingen.

Heer Michiel Bucket-Anne, geboren te Roeselare op 30 januari 1932 en overleden te Roeselare op 10 februari 1990, vader van Geert Bucket (moderne 1975) en schoonvader van Lode Plets (moderne 1979).

Mevrouw Maria-Magdalena Vanneste-Hoornaert, geboren te Roeselare op 25 augustus 1905 en overleden te Roeselare op 15 februari 1990, moeder van Hugo (latijnse 1961) en Rik Vanneste (latijnse 1970).

Mevrouw Roos Schrurs-Pattyn, geboren te Roeselare op 16 juli 1948 en overleden te Wevelgem op 6 maart 1990, schoonzuster van Paul Bruynooghe (moderne 1966).

Heer Johan Cosaert, geboren te Roeselare op 19 oktober 1937 en overleden te Brussel op 9 maart 1990, broer van Geert Cosaert (Latijnse 1962).

Mevrouw Jacqueline Casier-Willem, geboren te Zedelgem op 23 augustus 1934 en overleden te Zedelgem op 10 maart 1990, tante van Anne Dedier (lerares).

Mevrouw Gabriëlle Debrabandere-Decruyenaere, geboren te Rollegem-Kapelle op 16 maart 1905 en overleden te Roeselare op 11 maart 1990, moeder van Mimi Debrabandere (Schoolverpleegster).

Mevrouw Julia Deforche-Dewulf, geboren te Roeselare op 24 februari 1900 en overleden te Roeselare op 15 maart 1990, grootmoeder van meerdere oud-leerlingen.

Heer Geeraard Naert-Debacker, geboren te Ingelmunster op 28 maart 1912 en overleden te Izegem op 17 maart 1990, vader van Luc Naert (leraar) en Bart Naert (moderne 1983).

Mevrouw Rosa Tytgat-Verfaillie, geboren te Rumbeke op 14 september 1932 en overleden te Ingooigem op 24 maart 1990, tante van Bart (moderne 1979) en Jan Ingelaere (moderne 1982).

Mevrouw Marie-Josephine Godderis-Top, geboren te Proven op 25 juni 1916 en overleden te Alveringem op 24 maart 1990, moeder van Frank Godderis (moderne 1970).

Heer Michel Monbailieu-Hallaert, geboren te Wingene op 10 juli 1928 en overleden te Wingene op 1 april 1990, schoonbroer van Julien Hallaert (kok).

Mevrouw Marguerite Devos-Vervaeke, geboren te Ledegem op 14 maart 1908 en overleden te Passendale op 7 april 1990, grootmoeder van Carl Devolder (moderne 1984).

Mevrouw Alice Decroos-Dewaele, geboren te Izenberge op 19 februari 1907 en overleden te Roeselare op 10 april 1990, moeder van Wilfried, Hugo, Hans en Ludgard Decroos (oud-leerlingen latijnse) en grootmoeder van meerdere oud-leerlingen.

Heer Michiel Brouw-Vanhournout, geboren te Roeselare op 28 april 1912 en overleden te Lier op 12 april 1990 (moderne 1930).

Eerwaarde Heer Antoon Baert, geboren te Kortrijk op 23 december 1924 en overleden te Beveren-Leie op 25 april 1990 (oud-leraar).

Heer Albert Eerdeken-Knoops, geboren te Opoeteren op 22 september 1934 en overleden te As op 27 april 1990, vader van Viviane Eerdeken (lerares).

Mevrouw Denise Timmerman-Haghedooren, geboren te Gent op 2 januari 1929 en overleden te Roeselare op 27 april 1990, moeder van Filip (latijnse 1971), Stefaan (moderne 1974) en Patrick Timmerman (moderne 1978).

Heer Renaat Van Damme-Brusselle, geboren te Damme op 16 november 1899 en overleden te Brugge op 6 mei 1990, grootvader van Geert Van Damme (latijnse 1983).